

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSFORORDNING (EF) nr. 987/2009

2015/EØS/76/06

av 16. september 2009

om fastsettelse av nærmere regler for gjennomføring av forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering av trygdeordninger(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 42 og 308,

under henvisning til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 883/2004 av 29. april 2004 om koordinering av trygdeordninger⁽¹⁾, særlig artikkel 89,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

1) Forordning (EF) nr. 883/2004 moderniser reglene om koordinering av medlemsstatenes trygdeordninger ved å angi hvilke tiltak og framgangsmåter som er nødvendige i forbindelse med gjennomføringen, og ved å forenkle dem for alle involverte parter. Det bør fastsettes gjennomføringsregler.

2) Det er helt nødvendig med et tettere og mer effektivt samarbeid mellom trygdeinstitusjonene dersom personer som omfattes av forordning (EF) nr. 883/2004, skal kunne gjøre sine rettigheter gjeldende så raskt som mulig og på best mulige vilkår.

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EUT L 284 av 30.10.2009, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 76/2011 av 1. juli 2011 om endring av EØS-avtalens vedlegg VI (Trygd) og protokoll 37, se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 54 av 6.10.2011, s. 46.

⁽¹⁾ EUT L 166 av 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 324 av 30.12.2006, s. 59.

⁽³⁾ Europaparlamentsuttalelse av 9. juli 2008 (ennå ikke offentliggjort i EUT), Rådets felles holdning av 17. desember 2008 (EUT C 38 E av 17.2.2009, s. 26) og Europaparlamentets holdning av 22. april 2009. Rådsbeslutning av 27. juli 2009.

3) Elektronisk kommunikasjon er et godt egnet middel til rask og pålitelig datautveksling mellom medlemsstatenes institusjoner. Elektronisk behandling av data bør bidra til en raskere saksbehandling for alle involverte. Berørte personer bør også nyte godt av alle garantier i Fellesskapets bestemmelser om beskyttelse av fysiske personer i forbindelse med behandling og fri utveksling av personopplysninger.

4) Tilgang på opplysninger (også i elektronisk form) om nasjonale organer som kan komme til å bli involvert i gjennomføringen av forordning (EF) nr. 883/2004, i en form som gjør at de kan oppdateres i sanntid, bør lette utvekslingen mellom medlemsstatenes institusjoner. Denne metoden, der rene faktaopplysninger og umiddelbar tilgang for borgerne er vektlagt, er en viktig forenkling som bør innføres ved denne forordning.

5) For at de komplekse framgangsmåtene for gjennomføring av reglene om koordinering av trygdeordninger skal bli så velfungerende som mulig, og av hensyn til en effektiv forvaltning, kreves det en ordning med umiddelbar ajourføring av vedlegg 4. Utarbeidelsen og anvendelsen av bestemmelsene om dette tilsier et tett samarbeid mellom medlemsstatene og Kommisjonen, og gjennomføringen bør skje raskt av hensyn til de følger som forsinkelser vil få, både for borgere og for forvaltningsmyndigheter. Kommisjonen bør derfor gis myndighet til å opprette og forvalte en database og sørge for at den er i drift senest den dag denne forordning trer i kraft. Kommisjonen bør særlig treffe nødvendige tiltak for å få opplysningene oppført i vedlegg 4 innlemmet i databasen.

- 6) En styrking av visse framgangsmåter bør gi større rettssikkerhet og økt åpenhet og innsyn for brukerne av forordning (EF) nr. 883/2004. For eksempel bør fastsettelse av felles frister for å oppfylle visse plikter eller fullføre visse administrative oppgaver bidra til å klarlegge og strukturere forholdet mellom trygdeordningens medlemmer og institusjonene.
- 7) Personer som omfattes av denne forordning, bør få svar på sine henvendelser til den kompetente institusjon innen rimelig tid. Svaret bør gis innenfor de frister som er fastsatt i trygdelovgivningen i den aktuelle medlemsstat, når det er fastsatt slike frister. Det vil være ønskelig at de medlemsstater hvis trygdelovgivning ikke har bestemmelser om slike frister, vurderer å innføre dette og sørge for at berørte personer får nødvendig informasjon.
- 8) Medlemsstatene, deres kompetente myndigheter og trygdeinstitusjoner bør ha mulighet for å bli enige seg imellom om forenklete framgangsmåter og administrative rutiner som de anser som mer effektive og bedre tilpasset forholdene i deres respektive trygdeordninger. Slike ordninger bør imidlertid ikke berøre rettighetene til personer som omfattes av forordning (EF) nr. 883/2004.
- 9) Ettersom trygdeområdet i seg selv er komplekst, må alle medlemsstatenes institusjoner gjøre en særlig innsats for å hindre at trygdeordningens medlemmer straffes selv om de ikke har fremmet krav eller sendt inn bestemte opplysninger til den institusjon som har ansvar for å behandle søknaden i samsvar med reglene og framgangsmåtene fastsatt i forordning (EF) nr. 883/2004 og i denne forordning.
- 10) For å avgjøre hvilken institusjon som er kompetent, dvs. den institusjon hvis lovgivning får anvendelse eller som har ansvar for utbetalingen av bestemte ytelser, må den faktiske situasjonen til medlemmet i trygdeordningen og til vedkommendes familiemedlemmer undersøkes av institusjoner i mer enn én medlemsstat. For å sikre at den berørte personen er beskyttet mens nødvendig informasjonsutveksling mellom institusjonene pågår, bør det gis bestemmelser om midlertidig medlemskap i en trygdeordning.
- 11) Medlemsstatene bør samarbeide om å fastlegge bostedet til personer som omfattes av denne forordning og av forordning (EF) nr. 883/2004, og bør ved en eventuell tvist ta hensyn til alle relevante kriterier for å løse saken. Dette kan omfatte kriterier omhandlet i den relevante artikkelen i denne forordning.
- 12) Mange tiltak og framgangsmåter omhandlet i denne forordning er ment å skulle sikre større åpenhet om de kriterier som medlemsstatenes institusjoner må legge til grunn etter forordning (EF) nr. 883/2004. Disse tiltak og framgangsmåter er et resultat av rettspraksis ved EF-domstolen, vedtak i Den administrative kommisjon og mer enn tretti års erfaring med koordinering av trygdeordninger innenfor rammen av de grunnleggende friheter som er nedfelt i traktaten.
- 13) Denne forordning fastsetter tiltak og rutiner som fremmer mobilitet for arbeidstakere og arbeidsløse. Grensarbeidere som er blitt helt arbeidsløse, kan stille seg til rådighet for arbeidsformidlingen både i bostedsstaten og i medlemsstaten der de sist utførte lønnet arbeid. De bør imidlertid bare ha rett til ytelser fra bostedsstaten.
- 14) Det kreves visse særlige regler og framgangsmåter for å fastlegge hvilken lovgivning som skal få anvendelse ved vurdering av den tid som et medlem i trygdeordningen har egnet til omsorg for barn i de forskjellige medlemsstater.
- 15) Visse framgangsmåter bør også gjenspeile behovet for en balansert kostnadsfordeling mellom medlemsstatene. Særlig i forbindelse med ytelser ved sykdom bør disse framgangsmåtene ta hensyn både til situasjonen i medlemsstater som dekker utgiftene forbundet med at medlemmer får tilgang til deres helsevesen, og situasjonen i medlemsstater hvis institusjoner dekker utgiftene til naturalytelser som medlemmer av deres trygdeordning mottar i en annen medlemsstat enn bostedsstaten.
- 16) Innenfor rammen av forordning (EF) nr. 883/2004 er det behov for å avklare vilkårene for dekning av utgifter til naturalytelser ved sykdom som del av planlagt behandling, dvs. behandling som et medlem i trygdeordningen mottar i en annen medlemsstat enn staten der vedkommende er medlem eller er bosatt. Det bør presiseres hvilke plikter medlemmet har med hensyn til å søke om tillatelse på forhånd, og likeledes hvilke plikter institusjonen har overfor pasienten med hensyn til vilkårene for tillatelse. Det bør også avklares hvilke følger det får at utgifter til behandling gitt i en annen medlemsstat på grunnlag av en tillatelse, kan overtas.
- 17) Denne forordning, og særlig bestemmelsene som gjelder opphold utenfor den kompetente medlemsstat og om planlagt behandling, bør ikke være til hinder for anvendelse av gunstigere nasjonale bestemmelser, særlig med hensyn til refusjon av utgifter påløpt i en annen medlemsstat.
- 18) Det er svært viktig å vedta mer bindende framgangsmåter med sikte på å forkorte fristene for betaling av slike fordringer mellom medlemsstatenes institusjoner, for å kunne bevare tilliten til en slik utveksling og ivareta behovet for en forsvarlig forvaltning av medlemsstatenes trygdeordninger. Framgangsmåtene for behandling av fordringer knyttet til ytelser ved sykdom og arbeidsløshet bør derfor styrkes.
- 19) De framgangsmåter institusjonene benytter seg imellom for å bistå hverandre ved innkreving av fordringer som gjelder trygd, bør styrkes med sikte på å sikre en mer effektiv innkreving og at reglene om koordinering av trygdeordninger fungerer friksjonsfritt. Effektiv innkreving bidrar også til å hindre og bekjempe svindel og misbruk, og til å sikre bærekraftige trygdeordninger. Dette

innebærer at det vedtas nye framgangsmåter på grunnlag av en rekke eksisterende bestemmelser i rådsdirektiv 2008/55/EF av 26. mai 2008 om gjensidig bistand til innkreving av fordringer i forbindelse med avgifter, toll, skatt og andre tiltak⁽¹⁾. De nye framgangsmåtene for innkreving bør vurderes på nytt etter fem år på bakgrunn av de erfaringer som er gjort, og om nødvendig tilpasses, særlig for å sikre at de fungerer fullt ut.

- 20) Ved anvendelse av bestemmelser om gjensidig bistand i forbindelse med tilbakekreving av uriktig utbetalte ytelser, innkreving av midlertidige utbetalinger og avgifter, samt motregning og bistand ved innkreving, er den anmodede medlemsstats kompetanse begrenset til håndhevingstiltak. Alle andre tiltak hører under den anmodende medlemsstats kompetanse.
- 21) Håndhevingstiltak som treffes i den anmodede medlemsstat, innebærer ikke at denne medlemsstat anerkjenner fordringens berettigelse eller grunnlag.
- 22) Det er helt avgjørende for tilliten til kompetente myndigheter og medlemsstatenes institusjoner at berørte personer informeres om sine rettigheter og plikter. Informasjonen bør inneholde veiledning om saksgangen.

Med berørte personer menes, avhengig av situasjonen, trygdeordningens medlemmer, deres familiemedlemmer og/eller deres etterlatte eller andre personer.

- 23) Ettersom målene for denne forordning, som er vedtakelse av samordningstiltak for å sikre at retten til fri bevegelighet for personer kan utøves på en effektiv måte, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av sitt omfang og sine virkninger bedre kan nås på fellesskapsplan, kan Fellesskapet treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i traktatens artikkel 5. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordning ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet.
- 24) Denne forordning bør erstatte rådsforordning (EØF) nr. 574/72 av 21. mars 1972 om regler for gjennomføring av forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse av trygdeordninger på arbeidstakere, selvstendig næringsdrivende og deres familiemedlemmer som flytter innenfor Fellesskapet⁽²⁾—

VEDTATT DENNE FORORDNING:

AVDELING I

ALMINNELIGE BESTEMMELSER

KAPITTEL I

Definisjoner

Artikkel 1

Definisjoner

1. I denne forordning
- a) menes med «grunnforordning» forordning (EF) nr. 883/2004,
- b) menes med «gjennomføringsforordning» denne forordning, og
- c) skal definisjonene i grunnforordningen få anvendelse.
2. I tillegg til de definisjoner som er nevnt i nr. 1,
- a) menes med «tilknytningspunkt» en enhet som tilbyr:
- i) et elektronisk kontaktpunkt,
- ii) automatisk ruting basert på adressen, og

- iii) intelligent ruting basert på programvare som muliggjør automatisk kontroll og ruting (for eksempel et program for kunstig intelligens) og/eller menneskelig inngripen,
- b) menes med «kontaktorgan» ethvert organ som er utpekt av en medlemsstats kompetente myndighet for en eller flere av de deler av trygdeordningen som er nevnt i artikkel 3 i grunnforordningen, til å svare på anmodninger om opplysninger og bistand i forbindelse med anvendelsen av grunnforordningen og gjennomføringsforordningen, og som skal utføre de oppgaver det er tillagt i henhold til avdeling IV i gjennomføringsforordningen,
- c) menes med «dokument» et sett med opplysninger, uansett hvilket medium som er benyttet, som er strukturert på en slik måte at det kan utveksles elektronisk, og som skal oversendes for at grunnforordningen og gjennomføringsforordningen skal få anvendelse,
- d) menes med «strukturert elektronisk dokument» ethvert strukturert dokument i et format som er utformet med sikte på elektronisk utveksling av opplysninger mellom medlemsstatene,
- e) menes med «elektronisk overføring» overføring av data ved hjelp av elektronisk utstyr til behandling (herunder digital komprimering) av data via kabler, radiosendere, optisk teknologi eller andre elektromagnetiske midler,

⁽¹⁾ EUT L 150 av 10.6.2008, s. 28.

⁽²⁾ EFT L 74 av 27.3.1972, s. 1.

- f) menes med «revisjonsutvalg» det organ som er omhandlet i artikkel 74 i grunnforordningen.

KAPITTEL II

Bestemmelser om samarbeid og utveksling av opplysninger

Artikkel 2

Regler for utveksling mellom institusjoner og omfanget av utvekslingen

1. I forbindelse med gjennomføringsforordningen skal utveksling av opplysninger mellom medlemsstatenes myndigheter og institusjoner og personer som omfattes av grunnforordningen, være basert på prinsippene om offentlige tjenester, effektivitet, aktiv bistand, rask levering og tilgjengelighet, herunder e-tilgjengelighet, særlig for eldre og personer med funksjonsnedsettelse.
2. Institusjonene skal umiddelbart legge fram eller utveksle alle opplysninger som er nødvendige for å kunne fastslå og bestemme rettigheter og plikter for personer som omfattes av grunnforordningen. Opplysningene skal overføres mellom medlemsstatene direkte av institusjonene selv, eller indirekte via kontaktorganene.
3. Når en person ved en feiltakelse har lagt opplysninger, dokumenter eller krav fram for en institusjon på territoriet til en annen medlemsstat enn medlemsstaten der den institusjon befinner seg som er utpekt i samsvar med gjennomføringsforordningen, skal opplysningene, dokumentene eller kravene umiddelbart videresendes av førstnevnte institusjon til den institusjon som er utpekt i samsvar med gjennomføringsforordningen, med angivelse av datoen da opplysningene, dokumentene eller kravene først ble framlagt. Denne datoen skal være bindende for sistnevnte institusjon. En medlemsstats institusjoner skal imidlertid ikke holdes ansvarlige eller anses for å ha truffet en beslutning ved å forholde seg passive som følge av en forsinket oversendelse av opplysninger, dokumenter eller krav fra andre medlemsstats institusjoner.
4. Når opplysninger overføres indirekte via kontaktorganet i bestemmelsesstaten, skal fristene for å besvare en anmodning løpe fra den dag kontaktorganet mottok kravet, som om det var mottatt av institusjonen i den aktuelle medlemsstaten.

Artikkel 3

Regler for utveksling mellom berørte personer, og omfanget av utvekslingen

1. Medlemsstatene skal sørge for at berørte personer får tilgang til nødvendige opplysninger, slik at de informeres om endringer i grunnforordningen og gjennomføringsforordningen og kan kreve sin rett. De skal også sørge for at tjenestene er brukervennlige.
2. Personer som omfattes av grunnforordningen, skal ha plikt til å gi den relevante institusjon opplysninger, dokumenter eller underlagsmateriale som er nødvendig for å kunne fastslå deres

eller familiens situasjon, for å fastsette eller opprettholde deres rettigheter og plikter og for å avgjøre hvilken lovgivning som få anvendelse og hvilke plikter de har etter den lovgivningen.

3. Når medlemsstatene innhenter, overfører eller behandler personopplysninger i samsvar med sin lovgivning for å kunne gjennomføre grunnforordningen, skal de sørge for at berørte personer er fullt ut i stand til å utøve sine rettigheter knyttet til personvern, i samsvar med Fellesskapets bestemmelser om beskyttelse av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike data.

4. I den grad det er nødvendig av hensyn til anvendelsen av grunnforordningen og gjennomføringsforordningen, skal de relevante institusjoner oversende opplysningene og utferdige dokumentene til berørte personer umiddelbart, og under alle omstendigheter innen de frister som er fastsatt i den aktuelle medlemsstatens lovgivning.

Den relevante institusjon skal gi en søker som er bosatt eller oppholder seg i en annen medlemsstat, melding om sitt vedtak, direkte eller via kontaktorganet i bosteds- eller oppholdsstaten. Når den avslår å gi ytelse, skal den også begrunne avslaget og opplyse om klagemuligheter og hvilke frister som gjelder i denne forbindelse. En kopi av vedtaket skal sendes til andre involverte institusjoner.

Artikkel 4

Format og metode for utveksling av opplysninger

1. Den administrative kommisjon skal fastlegge struktur, innhold, format og nærmere ordninger for utveksling av dokumenter og strukturerte elektroniske dokumenter.
2. Overføringen av opplysninger mellom institusjonene eller kontaktorganene skal skje elektronisk, enten direkte eller indirekte via tilknytningspunktene, innenfor en felles, sikker ramme som kan garantere at utvekslingen av opplysninger er fortrolig og beskyttet.
3. De relevante institusjoner skal i sin kommunikasjon med berørte personer benytte de ordninger som i hvert enkelt tilfelle er hensiktsmessige, og skal foretrekke elektronisk overføring så langt det er mulig. Den administrative kommisjon skal fastlegge de praktiske ordningene for elektronisk oversendelse av opplysninger, dokumenter eller vedtak til berørte personer.

Artikkel 5

Den rettslige gyldigheten av dokumenter og underlagsmateriale utferdiget i en annen medlemsstat

1. Dokumenter som en medlemsstats institusjon har utferdiget og som i forbindelse med anvendelsen av grunnforordningen og gjennomføringsforordningen viser en persons stilling, og det underlagsmateriale som ligger til grunn for utferdigelsen av dokumentene, skal godtas av de øvrige medlemsstats institusjoner så lenge de ikke er trukket tilbake eller erklært ugyldige av medlemsstaten der de ble utferdiget.
2. Når det er tvil om et dokumentes gyldighet eller om

riktigheten av de faktiske forhold som opplysningene i dokumentet bygger på, skal institusjonen i mottakerstaten be om nødvendig avklaring fra institusjonen som har utferdiget dokumentet, og eventuelt om at dokumentet trekkes tilbake. Institusjonen som har utferdiget dokumentet, skal ta grunnelsen for å utferdige dokumentet opp til ny vurdering, og om nødvendig trekke det tilbake.

3. I samsvar med nr. 2 skal institusjonen på oppholds- eller bostedet, når det er tvil om opplysningene som den berørte personen har lagt fram, dokumentets eller underlagsmaterialets gyldighet eller riktigheten av de faktiske forhold som enkelthetene i dokumentet bygger på, på anmodning fra den kompetente institusjon og så langt det er mulig, foreta nødvendig etterprøving av opplysningene eller dokumentet.

4. Når de berørte institusjoner ikke blir enige, kan de kompetente myndigheter bringe saken inn for Den administrative kommisjon, tidligst en måned etter at anmodningen ble oversendt av institusjonen som mottok dokumentet. Den administrative kommisjon skal forsøke å oppnå enighet innen seks måneder fra den dag den fikk seg saken forelagt.

Artikkel 6

Midlertidig anvendelse av lovgivning og midlertidig tilståelse av ytelser

1. Når institusjoner eller myndigheter i to eller flere medlemsstater er uenige om hvilken lovgivning som skal få anvendelse, skal den berørte personen, med mindre annet er fastsatt i gjennomføringsforordningen, være midlertidig undergitt lovgivningen i en av disse medlemsstater, etter følgende prioritering:

- lovgivningen i medlemsstaten der vedkommende faktisk utfører lønnet arbeid eller driver selvstendig virksomhet, dersom vedkommende utfører lønnet arbeid eller driver selvstendig virksomhet bare i en medlemsstat,
- lovgivningen i bostedsstaten, når vedkommende utøver en del av sin virksomhet der, eller når han/hun ikke utfører lønnet arbeid eller driver selvstendig virksomhet,
- den medlemsstats lovgivning hvis anvendelse det først ble anmodet om, når vedkommende utøver virksomhet i to eller flere medlemsstater.

2. Når institusjoner eller myndigheter i to eller flere medlemsstater er uenige om hvilken institusjon som skal gi kontant- eller naturalytelser, skal berørte personer som kunne kreve ytelser om det ikke forelå uenighet, ha rett til midlertidige ytelser etter den lovgivning som anvendes av institusjonen på bostedet eller, dersom vedkommende ikke er bosatt på en av de berørte medlemsstaters territorium, ha rett til ytelser etter den lovgivning som gjelder for institusjonen der anmodningen først ble innlevert.

3. Når de berørte institusjoner eller myndigheter ikke blir enige, kan de kompetente myndigheter bringe saken inn for Den administrative kommisjon, tidligst en måned etter at uenigheten nevnt i nr. 1 eller 2 oppstod. Den administrative kommisjon skal forsøke å oppnå enighet innen seks måneder fra den dag den fikk seg saken forelagt.

4. Når det fastslås enten at gjeldende lovgivning ikke er lovgivningen i medlemsstaten som har gitt midlertidig medlemskap, eller at institusjonen som har tilstått ytelsene midlertidig ikke var den kompetente institusjon, skal den institusjon som fastslås å være kompetent, anses å ha vært dette med tilbakevirkende kraft, som om uenigheten ikke hadde forekommet, senest enten fra datoen for det midlertidige medlemskapet, eller fra den første midlertidige tilståelsen av de aktuelle ytelsene.

5. Om nødvendig skal institusjonen som er fastslått å være den kompetente institusjon, og institusjonen som har utbetalt kontantytelser midlertidig eller har mottatt avgifter midlertidig, regulere den berørte personens økonomiske situasjon med hensyn til avgifter og kontantytelser betalt på midlertidig basis, i samsvar med bestemmelsene i avdeling IV kapittel III i gjennomføringsforordningen.

Naturalytelser som er tilstått midlertidig av en institusjon i samsvar med nr. 2, skal refunderes av den kompetente institusjon i samsvar med avdeling IV i gjennomføringsforordningen.

Artikkel 7

Midlertidig beregning av ytelser og avgifter

1. Når en person har rett til en ytelse eller skal betale avgift etter grunnforordningen, og den kompetente institusjon ikke har alle de opplysninger om situasjonen i en annen medlemsstat som er nødvendige for å kunne foreta en endelig beregning av ytelsens eller avgiftens størrelse, skal denne institusjon, med mindre det er fastsatt noe annet i gjennomføringsforordningen, på anmodning fra den berørte personen tilstå ytelsen eller beregne avgiften på midlertidig basis dersom en slik beregning er mulig ut fra opplysningene institusjonen sitter med.

2. Ytelsen eller avgiften skal beregnes på nytt straks institusjonen har fått alt nødvendig underlagsmateriale eller alle nødvendige dokumenter.

KAPITTEL III

Andre generelle bestemmelser om anvendelsen av grunnforordningen

Artikkel 8

Administrative avtaler mellom to eller flere medlemsstater

1. Gjennomføringsforordningens bestemmelser skal erstatte bestemmelsene i avtaler som gjelder anvendelsen av avtaler nevnt i artikkel 8 nr. 1 i grunnforordningen, unntatt bestemmelser om avtaler som gjelder konvensjoner nevnt i vedlegg II til grunnforordningen, forutsatt at bestemmelsene i disse avtaler er inntatt i vedlegg 1 til gjennomføringsforordningen.

2. Medlemsstatene kan om nødvendig inngå avtaler seg imellom om anvendelsen av avtaler nevnt i artikkel 8 nr. 2 i grunnforordningen, forutsatt at disse avtalene ikke forringer berørte personers rettigheter og plikter og er inntatt i vedlegg 1 til gjennomføringsforordningen.

Artikkel 9

Andre framgangsmåter avtalt mellom myndigheter og institusjoner

1. To eller flere medlemsstater, eller deres kompetente myndigheter, kan bli enige om andre framgangsmåter enn dem som er omhandlet i gjennomføringsforordningen, forutsatt at disse framgangsmåtene ikke forringer berørte personers rettigheter eller plikter.

2. Alle avtaler som inngås for dette formål, skal meldes til Den administrative kommisjon og oppføres i vedlegg 1 til gjennomføringsforordningen.

3. Bestemmelser nedfelt i gjennomføringsavtaler inngått mellom to eller flere medlemsstater med det samme eller tilsvarende formål som avtaler nevnt i nr. 2, som er i kraft dagen før gjennomføringsforordningen trer i kraft og er inntatt i vedlegg 5 til forordning (EØF) nr. 574/72, skal fortsatt gjelde i forbindelsene mellom disse medlemsstater, forutsatt at de også er inntatt i vedlegg 1 til gjennomføringsforordningen.

Artikkel 10

Hindring av sammenfall av ytelser

Når ytelser som kan kreves utbetalt etter to eller flere medlemsstaters lovgivning, på gjensidig grunnlag reduseres, suspenderes eller bortfaller, skal alle beløp som ikke ville blitt utbetalt ved en streng anvendelse av reglene om reduksjon, suspensjon eller bortfall i de berørte medlemsstaters lovgivning, divideres med antallet ytelser som skal reduseres, suspenderes eller bortfalle, uten hensyn til andre bestemmelser i grunnforordningen.

Artikkel 11

Kriterier for fastsettelse av bosted

1. Når to eller flere medlemsstaters institusjoner er uenige om fastsettelsen av bosted for en person som omfattes av grunnforordningen, skal disse institusjoner etter felles overenskomst fastslå hvor den berørte personen har hovedtyngden av sin virksomhet, ut fra en samlet vurdering av alle tilgjengelige opplysninger om relevante fakta, som blant annet kan omfatte:

a) varigheten av vedkommendes tilstedeværelse på den berørte medlemsstats territorium, og besøkets kontinuitet,

b) vedkommendes situasjon, herunder:

- i) virksomhetens art og særtrekk, særlig stedet der virksomheten utøves til vanlig, i hvilken grad det er en permanent virksomhet, og hvor lenge en eventuell arbeidsavtale varer,
- ii) vedkommendes familiesituasjon og familiebånd,
- iii) eventuell ulønnet virksomhet,
- iv) for studenters vedkommende, deres inntektskilde,
- v) vedkommendes boligsituasjon, særlig hvor permanent den er,
- vi) i hvilken medlemsstat vedkommende anses å være bosatt for skattemessige formål.

2. Når vurderingen av de ulike kriteriene basert på relevante fakta som angitt i nr. 1 ikke fører til at de berørte institusjoner blir enige, skal vedkommendes hensikt, slik dette framgår av de faktiske forhold, og særlig årsakene til at vedkommende har flyttet, anses som avgjørende når hans/hennes faktiske bosted skal fastsettes.

Artikkel 12

Sammenlegging av tid

1. Ved anvendelse av artikkel 6 i grunnforordningen skal den kompetente institusjon kontakte institusjonene i de medlemsstater hvis lovgivning den berørte personen også har vært undergitt, for å få fastlagt alle tidsrom som er tilbakelagt etter deres lovgivning.

2. Trygdetid, tid med lønnet arbeid, tid med selvstendig virksomhet eller botid tilbakelagt etter en medlemsstats lovgivning skal legges til den tid som er tilbakelagt etter enhver annen medlemsstats lovgivning, i den grad det er nødvendig av hensyn til anvendelsen av artikkel 6 i grunnforordningen, forutsatt at disse tidsrommene ikke sammenfaller.

3. Når trygdetid eller botid tilbakelagt med pliktig trygd etter en medlemsstats lovgivning sammenfaller med trygdetid tilbakelagt med frivillig trygd eller frivillig fortsatt trygd etter en annen medlemsstats lovgivning, skal bare den tid som er tilbakelagt med pliktig trygd medregnes.

4. Når trygdetid eller botid, men ikke sidestilt tid, er tilbakelagt etter en medlemsstats lovgivning og sammenfaller med sidestilt tid på grunnlag av en annen medlemsstats lovgivning, skal bare den tid som ikke er sidestilt medregnes.

5. Ethvert tidsrom som anses som sidestilt etter to eller flere medlemsstats lovgivning, skal medregnes bare av institusjonen i den medlemsstat hvis lovgivning den berørte personen sist var undergitt på pliktig grunnlag forut for dette tidsrom. Dersom den berørte personen ikke var undergitt en medlemsstats lovgivning på pliktig grunnlag forut for det aktuelle tidsrom, skal dette tidsrom medregnes av institusjonen i den medlemsstat hvis lovgivning vedkommende først var undergitt på pliktig grunnlag etter det aktuelle tidsrom.

6. Dersom det ikke lar seg gjøre å fastsette nøyaktig tilbakelagt trygdetid eller botid etter en medlemsstats lovgivning, skal det antas at disse tidsrom ikke sammenfaller med trygdetid eller botid tilbakelagt etter en annen medlemsstats lovgivning, og de skal, om det er rimelig, medregnes når det er til den berørte personens fordel.

Artikkel 13

Regler for omregning av tid

1. Når tid tilbakelagt etter en medlemsstats lovgivning uttrykkes i andre tidsenheter enn dem som er fastsatt i en annen medlemsstats lovgivning, skal omregningen ved sammenlegging av tid etter artikkel 6 i grunnforordningen skje etter følgende regler:

- institusjonen i den medlemsstat etter hvis lovgivning tidsrommet ble tilbakelagt, skal gi melding om hvilket tidsrom som skal benyttes som grunnlag for omregningen,
- i ordninger der tidsrommene uttrykkes i dager, skal omregningen fra dager til andre tidsenheter, og omvendt, og mellom ulike ordninger basert på dager, beregnes i samsvar med følgende tabell:

Ordning basert på	1 dag tilsvare	1 uke tilsvare	1 måned tilsvare	1 kvartal tilsvare	Høyeste antall dager i ett kalenderår
5 dager	9 timer	5 dager	22 dager	66 dager	264 dager
6 dager	8 timer	6 dager	26 dager	78 dager	312 dager
7 dager	6 timer	7 dager	30 dager	90 dager	360 dager

AVDELING II

FASTSETTELSE AV HVILKEN LOVGIVNING SOM FÅR ANVENDELSE

Artikkel 14

Nærmere bestemmelser knyttet til artikkel 12 og 13 i grunnforordningen

1. Ved anvendelse av artikkel 12 nr. 1 i grunnforordningen skal «en person som utfører lønnet arbeid i en medlemsstat for en arbeidsgiver som vanligvis driver virksomhet der, og som sendes av arbeidsgiveren til en annen medlemsstat» omfatte en person som rekrutteres med sikte på å bli sendt til en annen

- ordninger der tidsrommene uttrykkes i andre tidsenheter enn dager,
 - skal tre måneder eller 13 uker tilsvare ett kvartal, og omvendt,
 - skal ett år tilsvare fire kvartal, 12 måneder eller 52 uker, og omvendt,
 - når uker omregnes til måneder og omvendt, skal uker og måneder omregnes til dager i samsvar med omregningsreglene for ordninger basert på seks dager i punkt b) i tabellen,
- for tidsrom som uttrykkes i brøkdeler, skal disse tall omregnes til nærmeste lavere, hele tall etter reglene i punkt b) og c). Brøkdeler av år skal omregnes til måneder, med mindre ordningen er basert på kvartaler,
- dersom omregning etter dette ledd gir en brøkdeler av en enhet, skal den nærmeste høyere hele enhet anses som et resultat av omregning etter dette ledd.

2. Anvendelsen av nr. 1 skal ikke føre til at det for all tid som er tilbakelagt i et kalenderår, medregnes et tidsrom som overstiger antall dager oppført i den siste kolonnen i tabellen i nr. 1 bokstav b), 52 uker, 12 måneder eller fire kvartaler.

Dersom tidsrommene som skal omregnes, tilsvarer det maksimale antall tidsrom per år etter lovgivningen i medlemsstaten der de er tilbakelagt, skal anvendelsen av nr. 1 i løpet av et kalenderår ikke gi tidsrom som er kortere enn det mulige maksimale antall tidsrom per år etter den aktuelle lovgivningen.

3. Omregningen skal foretas enten i en enkelt operasjon for alle tidsrom som meldes som et samlet antall, eller for hvert enkelt år dersom tidsrommene meldes fra år til år.

4. Når en institusjon gir melding om tidsrom uttrykt i dager, skal den samtidig angi om ordningen den forvalter, er basert på fem dager, seks dager eller sju dager.

medlemsstat, forutsatt at vedkommende umiddelbart før ansettelsesforholdet tar til, allerede er undergitt lovgivningen i medlemsstaten der arbeidsgiveren er etablert.

2. Ved anvendelse av artikkel 12 nr. 1 i grunnforordningen skal ordene «som vanligvis driver virksomhet der» vise til en arbeidsgiver som til vanlig driver virksomhet av et visst omfang, som ikke er rent intern administrasjon, på territoriet til

medlemsstaten der foretaket er etablert, og det skal tas hensyn til alle kriterier som kjennetegner foretakets virksomhet. De relevante kriteriene må være tilpasset den enkelte arbeidsgivers særtrekk og virksomhetens reelle art.

3. Ved anvendelse av artikkel 12 nr. 2 i grunnforordningen skal ordene «som vanligvis driver selvstendig virksomhet» vise til en person som til vanlig driver virksomhet av et visst omfang på territoriet til medlemsstaten der han/hun er etablert. Vedkommende må allerede ha drevet sin virksomhet en viss tid før den dato han/hun ønsker å dra fordel av bestemmelsen i nevnte artikkel, og må, i ethvert tidsrom med midlertidig virksomhet i en annen stat, fortsatt oppfylle kravene til drift av virksomheten i medlemsstaten der han/hun er etablert, for å kunne ta den opp ved tilbakekomsten.

4. Ved anvendelse av artikkel 12 nr. 2 i grunnforordningen skal kriteriet for å avgjøre om den virksomhet en selvstendig person skal drive i en annen medlemsstat, er en virksomhet som «likner» den selvstendige virksomhet som til vanlig drives, være virksomhetens art, og ikke hvorvidt den betegnes som lønnet arbeid eller selvstendig virksomhet av den andre medlemsstaten.

5. Ved anvendelse av artikkel 13 nr. 1 i grunnforordningen skal en person som «vanligvis utfører lønnet arbeid i to eller flere medlemsstater» særlig vise til en person som:

- a) opprettholder et arbeid i en medlemsstat og samtidig utfører et separat arbeid i en eller flere andre medlemsstater, uavhengig av det separate arbeidets varighet eller art,
- b) kontinuerlig og skiftesvis utfører arbeid, med unntak av marginalt arbeid, i to eller flere medlemsstater, uavhengig av hvor ofte eller hvor jevnlig skiftet finner sted.

6. Ved anvendelse av artikkel 13 nr. 2 i grunnforordningen skal en person som «vanligvis driver selvstendig virksomhet i to eller flere medlemsstater» spesielt vise til en person som samtidig eller skiftesvis driver en eller flere separate selvstendige virksomheter, uavhengig av disse virksomheters art, i to eller flere medlemsstater.

7. For å kunne skille mellom virksomhet etter nr. 5 og 6 og situasjoner som er beskrevet i artikkel 12 nr. 1 og 2 i grunnforordningen, skal virksomhetens varighet i en eller flere andre medlemsstater (enten den er permanent eller ad hoc eller midlertidig) være avgjørende. For dette formål skal det foretas en samlet vurdering av alle relevante fakta, blant annet, når det dreier seg om en arbeidstaker, hvilket arbeidssted som er fastsatt i arbeidsavtalen.

8. Ved anvendelse av artikkel 13 nr. 1 og 2 i grunnforordningen menes med «en vesentlig del av lønnet arbeid eller selvstendig virksomhet» i en medlemsstat, en kvantitativt sett vesentlig del av alt lønnet arbeid eller all selvstendig virksomhet der, uten

at dette nødvendigvis er den største delen av arbeidet eller virksomheten.

For å kunne avgjøre om en vesentlig del av arbeidet eller virksomheten finner sted i en medlemsstat, skal det tas hensyn til følgende kriterier:

- a) ved lønnet arbeid, arbeidstid og/eller lønn, og
- b) ved selvstendig virksomhet, omsetning, arbeidstid, antall tjenester som er levert, og/eller inntekt.

I en samlet vurdering skal en andel under 25 % av kriteriene nevnt over være en indikator på at en vesentlig del av virksomheten ikke utøves i den aktuelle medlemsstaten.

9. Ved anvendelse av artikkel 13 nr. 2 bokstav b) i grunnforordningen skal «hovedtyngden» av en selvstendig næringsdrivendes virksomhet fastsettes ved å ta hensyn til alle sider ved vedkommendes yrkesutøvelse, blant annet stedet der vedkommendes fastsatte og permanente forretningssted befinner seg, virksomhetens vanlige karakter eller varighet, antall tjenester som er levert og vedkommendes hensikt slik den framgår av samtlige forhold.

10. For å kunne avgjøre hvilken lovgivning som skal få anvendelse etter nr. 8 og 9, skal de berørte institusjoner ta hensyn til situasjonen slik den antas å ville være de påfølgende 12 kalendermånedene.

11. Dersom en person utfører lønnet arbeid i to eller flere medlemsstater for en arbeidsgiver som er etablert utenfor Unionens territorium, og denne person er bosatt i en medlemsstat uten å utføre en vesentlig del av sitt arbeid der, skal han/hun være undergitt bostedsstatens lovgivning.

Artikkel 15

Framgangsmåter ved anvendelse av artikkel 11 nr. 3 bokstav b) og d), artikkel 11 nr. 4 og artikkel 12 i grunnforordningen (om oversendelse av opplysninger til de berørte institusjoner)

1. Når en person utøver virksomhet i en annen medlemsstat enn den som er kompetent medlemsstat etter avdeling II i grunnforordningen, skal arbeidsgiveren, eller den berørte personen selv dersom han/hun ikke utfører lønnet arbeid, gi den kompetente institusjon i den medlemsstat hvis lovgivning får anvendelse, underretning om dette, om mulig på forhånd. Institusjonen skal umiddelbart sørge for at den berørte personen og institusjonen som er utpekt av den kompetente myndighet i medlemsstaten der virksomheten utøves, underrettes om hvilken lovgivning som skal få anvendelse på vedkommende i henhold til artikkel 11 nr. 3 bokstav b) eller artikkel 12 i grunnforordningen.

2. Nr. 1 skal få tilsvarende anvendelse for personer som omfattes av artikkel 11 nr. 3 bokstav d) i grunnforordningen.

3. En arbeidsgiver som definert i artikkel 11 nr. 4 i grunnforordningen som har en arbeidstaker om bord på et skip som fører en annen medlemsstats flagg, skal gi den kompetente institusjon i den medlemsstat hvis lovgivning får anvendelse, underretning om dette, om mulig på forhånd. Institusjonen skal umiddelbart sørge for at institusjonen som er utpekt av den kompetente myndighet i medlemsstaten hvis flagg føres av skipet der arbeidstakeren skal arbeide, underrettes om hvilken lovgivning som skal få anvendelse på den berørte personen i henhold til artikkel 11 nr. 4 i grunnforordningen.

Artikkel 16

Framgangsmåte ved anvendelse av artikkel 13 i grunnforordningen

1. En person som utøver virksomhet i to eller flere medlemsstater, skal gi institusjonen som er utpekt av den kompetente myndighet i bostedsstaten, underretning om dette.

2. Den utpekte institusjon på bostedet skal umiddelbart avgjøre hvilken lovgivning som skal få anvendelse på vedkommende, og det skal tas hensyn til artikkel 13 i grunnforordningen og artikkel 14 i gjennomføringsforordningen. Den første avgjørelsen skal være midlertidig. Institusjonen skal underrette de utpekte institusjoner i hver medlemsstat der det utøves virksomhet, om sin midlertidige avgjørelse.

3. Den midlertidige avgjørelsen om hvilken lovgivning som skal få anvendelse, som omhandlet i nr. 2, skal bli endelig innen to måneder etter at institusjoner utpekt av den kompetente myndighet i de berørte medlemsstater er blitt underrettet om dette, i samsvar med nr. 2, med mindre lovgivningen allerede er endelig bestemt med hjemmel i nr. 4, eller minst en av de berørte institusjoner i løpet av disse to månedene underretter institusjonen som er utpekt av den kompetente myndighet i bostedsstaten, om at den ennå ikke kan godta avgjørelsen, eller om at den har et annet syn på dette.

4. Når usikkerhet omkring fastsettelsen av hvilken lovgivning som skal få anvendelse, krever kontakt mellom institusjoner eller myndigheter i to eller flere medlemsstater, skal gjeldende lovgivning for den berørte personen avgjøres etter felles overenskomst på anmodning fra en eller flere av de institusjoner som er utpekt av den kompetente myndighet i de berørte medlemsstater, eller fra de kompetente myndigheter selv, og det skal tas hensyn til artikkel 13 i grunnforordningen og de relevante bestemmelser i artikkel 14 i gjennomføringsforordningen.

Når de berørte institusjoner eller kompetente myndigheter er uenige, skal de søke å oppnå enighet i samsvar med vilkårene ovenfor, og artikkel 6 i gjennomføringsforordningen skal få anvendelse.

5. Den kompetente institusjon i den medlemsstat hvis lovgivning er fastsatt som gjeldende, enten midlertidig eller endelig, skal umiddelbart underrette den berørte personen om dette.

6. Dersom den berørte personen unnlater å gi de opplysninger som er omhandlet i nr. 1, skal denne artikkel, på initiativ fra institusjonen som er utpekt av den kompetente myndighet i bostedsstaten, få anvendelse så snart institusjonen, eventuelt via en annen berørt institusjon, får kjennskap til denne personens situasjon.

Artikkel 17

Framgangsmåte ved anvendelse av artikkel 15 i grunnforordningen

Kontraktsansatte i De europeiske fellesskap skal utøve retten til å velge etter artikkel 15 i grunnforordningen når arbeidsavtalen inngås. Den myndighet som er bemyndiget til å inngå avtalen, skal underrette den utpekte institusjon i den medlemsstat hvis lovgivning den kontraktsansatte i De europeiske fellesskap har valgt.

Artikkel 18

Framgangsmåte ved anvendelse av artikkel 16 i grunnforordningen

En anmodning fra arbeidsgiveren eller den berørte personen om unntak fra artikkel 11-15 i grunnforordningen skal, om mulig på forhånd, forelegges den kompetente myndighet eller det myndighetsutpekte organet i den medlemsstat hvis lovgivning skal få anvendelse etter arbeidstakerens eller personens ønske.

Artikkel 19

Informasjon til berørte personer og arbeidsgivere

1. Den kompetente institusjon i den medlemsstat hvis lovgivning skal få anvendelse i henhold til avdeling II i grunnforordningen, skal underrette den berørte personen og eventuelt hans/hennes arbeidsgiver(e) om hvilke plikter som er fastlagt i den lovgivningen. Den skal gi dem nødvendig hjelp med de formaliteter som kreves etter den lovgivningen.

2. På anmodning fra den berørte personen eller arbeidsgiveren skal den kompetente institusjon i den medlemsstat hvis lovgivning skal få anvendelse i henhold til avdeling II i grunnforordningen, bekrefte at lovgivningen skal få anvendelse, og eventuelt angi til hvilken dato og på hvilke vilkår.

Artikkel 20

Samarbeid mellom institusjoner

1. De relevante institusjoner skal oversende den kompetente institusjon i den medlemsstat hvis lovgivning får anvendelse på en person i henhold til avdeling II i grunnforordningen, de opplysninger som er nødvendige for å kunne bestemme fra hvilken dato lovgivningen skal få anvendelse, og hvilke avgifter den berørte personen og hans/hennes arbeidsgiver(e) skal betale etter den lovgivningen.

2. Den kompetente institusjon i den medlemsstat hvis lovgivning skal få anvendelse på en person i henhold til avdeling II i grunnforordningen, skal sørge for at institusjonen utpekt av den kompetente myndighet i den medlemsstat hvis lovgivning personen sist var undergitt, underrettes om hvilken dato den lovgivningen får virkning.

Artikkel 21

Arbeidsgiverens plikter

1. En arbeidsgiver som har sitt forretningskontor eller forretningssted utenfor den kompetente medlemsstat, skal oppfylle alle lovfestede plikter overfor sine ansatte, særlig

plikten til å betale avgifter etter den lovgivningen, som om vedkommende hadde sitt forretningskontor eller forretningssted i den kompetente medlemsstat.

2. En arbeidsgiver som ikke har forretningssted i den medlemsstat hvis lovgivning gjelder, kan avtale med arbeidstakeren at sistnevnte kan oppfylle arbeidsgiverens plikter på dens vegne med hensyn til betaling av avgifter, uten at dette skal berøre arbeidsgiverens grunnleggende plikter. Arbeidsgiveren skal gi den kompetente institusjon i den berørte medlemsstat melding om ordningen.

AVDELING III

SÆRLIGE BESTEMMELSER OM DE ULIKE TYPER YTELSE

KAPITTEL I

Ytelser ved sykdom, ytelser til mor ved svangerskap og fødsel og tilsvarende ytelser til far

Artikkel 22

Generelle gjennomføringsbestemmelser

1. De kompetente myndigheter eller institusjoner skal sørge for at medlemmer i trygdeordningen får all nødvendig informasjon om framgangsmåter og vilkår for tilståelse av naturalytelser når disse ytelsene mottas på territoriet til en annen medlemsstat enn den kompetente institusjonens medlemsstat.

2. Uten hensyn til artikkel 5 bokstav a) i grunnforordningen kan en medlemsstat bli ansvarlig for utgiftene til ytelser i samsvar med artikkel 22 i grunnforordningen bare dersom medlemmet i trygdeordningen enten har fremmet krav om pensjon etter denne medlemsstatens lovgivning, eller i samsvar med artikkel 23-30 i grunnforordningen mottar pensjon etter denne medlemsstatens lovgivning.

Artikkel 23

Bestemmelser om hvilken ordning som skal gjelde når det er mer enn én ordning i bostedsstaten eller oppholdsstaten

Dersom bostedsstatens eller oppholdsstatens lovgivning inneholder mer enn én ordning for ytelser ved sykdom, ytelser til mor ved svangerskap og fødsel og tilsvarende ytelser til far for mer enn én kategori av medlemmer, skal bestemmelsene som får anvendelse etter artikkel 17, artikkel 19 nr. 1, og artikkel 20, 22, 24 og 26 i grunnforordningen, være bestemmelsene i lovgivningen om den generelle ordningen for arbeidstakere.

Artikkel 24

Bosted i en annen medlemsstat enn den kompetente medlemsstat

1. Ved anvendelse av artikkel 17 i grunnforordningen skal medlemmet i trygdeordningen og/eller medlemmer av hans/hennes familie ha plikt til å registrere seg ved institusjonen på bostedet. Deres rett til naturalytelser i bostedsstaten skal, på anmodning fra medlemmet eller fra institusjonen på bostedet, bekreftes ved et dokument utferdiget av den kompetente institusjon.

2. Dokumentet nevnt i nr. 1 skal være gyldig til den kompetente institusjon underretter institusjonen på bostedet om at det ikke lenger gjelder.

Institusjonen på bostedet skal underrette den kompetente institusjon om enhver registrering i henhold til nr. 1, og om enhver endring eller sletting av registreringen.

3. Denne artikkel skal få tilsvarende anvendelse på personer som omfattes av artikkel 22, 24, 25 og 26 i grunnforordningen.

Artikkel 25

Opphold i en annen medlemsstat enn den kompetente medlemsstat

A. Framgangsmåte og rettighetens omfang

1. Ved anvendelse av artikkel 19 i grunnforordningen skal medlemmet i trygdeordningen legge et dokument fram for helsetjenesteyteren i oppholdsstaten, utferdiget av den kompetente institusjon og med bekreftelse på retten til naturalytelser. Dersom medlemmet ikke har et slikt dokument, skal institusjonen på oppholdsstedet, på anmodning eller om det ellers er nødvendig, kontakte den kompetente institusjon for å framskaffe et.

2. Det skal angis i dokumentet at medlemmet har rett til naturalytelser på de vilkår som er fastlagt i artikkel 19 i grunnforordningen, som om vedkommende hadde tryggedekning etter oppholdsstatens lovgivning.

3. Med naturalytelser som nevnt i artikkel 19 nr. 1 i grunnforordningen menes de naturalytelser som tilbys i oppholdsstaten, i samsvar med dens lovgivning, og som blir nødvendige av medisinske grunner, slik at et medlem ikke blir tvunget til å reise tilbake til den kompetente medlemsstat for å få nødvendig behandling før oppholdet er avsluttet som planlagt.

B. Framgangsmåte og ordninger for dekning av utgifter og refusjon av naturalytelser

4. Dersom et medlem i trygdeordningen faktisk har dekket utgiftene til samtlige eller enkelte naturalytelser gitt innenfor rammen av artikkel 19 i grunnforordningen, og dersom vedkommende kan få refundert disse utgiftene i henhold til lovgivningen som institusjonen på oppholdsstedet anvender, kan han/hun sende en søknad om refusjon til institusjonen på oppholdsstedet. Institusjonen skal i dette tilfellet refundere direkte til vedkommende det beløp som tilsvarer utgiftene til disse ytelsene, innenfor de rammer og etter de refusjonssatser som er fastsatt i dens lovgivning.

5. Dersom det ikke er bedt om utgiftsrefusjon direkte fra institusjonen på oppholdsstedet, skal den berørte personen få refundert utgiftene av den kompetente institusjon i samsvar med de refusjonssatser som administreres av institusjonen på oppholdsstedet, eller de beløp som oppholdsstedets institusjon hadde fått refundert om artikkel 62 i gjennomføringsforordningen var gjeldende i det aktuelle tilfellet.

Institusjonen på oppholdsstedet skal på anmodning gi den kompetente institusjon alle nødvendige opplysninger om disse satser eller beløp.

6. Som unntak fra nr. 5 kan den kompetente institusjon refundere de påløpte utgiftene innenfor de rammer og etter de refusjonssatser som er fastlagt i dens lovgivning, forutsatt at medlemmet har gitt sitt samtykke til at denne bestemmelsen skal få anvendelse på ham/henne.

7. Dersom oppholdsstatens lovgivning ikke har bestemmelser om refusjon i henhold til nr. 4 og 5 i det aktuelle tilfellet, kan den kompetente institusjon refundere utgiftene innenfor de rammer og etter de refusjonssatser som er fastlagt i dens lovgivning, uten samtykke fra medlemmet.

8. Medlemmet skal ikke i noe tilfelle få refundert et beløp som er høyere enn utgiftene han/hun faktisk har hatt.

9. Når det dreier seg om store utgifter, kan den kompetente institusjon betale medlemmet et passende forskudd så snart vedkommende har levert en refusjonssøknad til institusjonen.

C. Familiemedlemmer

10. Nr. 1-9 skal få tilsvarende anvendelse på familiemedlemmene til et medlem i trygdeordningen.

Artikkel 26

Planlagt behandling

A. Framgangsmåte for å gi tillatelse

1. Ved anvendelse av artikkel 20 nr. 1 i grunnforordningen skal medlemmet i trygdeordningen legge et dokument fram for institusjonen på oppholdsstedet, utferdiget av den kompetente institusjon. Ved anvendelse av denne artikkel er den kompetente institusjon den institusjon som dekker utgiftene til planlagt behandling; i tilfellene nevnt i artikkel 20 nr. 4 og artikkel 27 nr. 5 i grunnforordningen, der naturalytelser gitt i bostedsstaten refunderes på grunnlag av faste beløp, skal den kompetente institusjon være institusjonen på bostedet.

2. Dersom et medlem ikke er bosatt i den kompetente medlemsstat, skal han/hun be om tillatelse fra institusjonen på bostedet, som umiddelbart skal videresende den til den kompetente institusjon.

I et slikt tilfelle skal institusjonen på bostedet uttale seg om hvorvidt vilkårene i artikkel 20 nr. 2 annet punktum i grunnforordningen er oppfylt i bostedsstaten.

Den kompetente institusjon kan unnlate å gi tillatelse bare dersom vilkårene i artikkel 20 nr. 2 annet punktum i grunnforordningen etter bostedsinstitusjonens vurdering ikke er oppfylt i bostedsstaten, eller dersom den samme behandlingen kan gis i den kompetente medlemsstat innen den tid som er medisinsk forsvarlig ut fra den berørte personens aktuelle helsestilstand og sykdommens sannsynlige forløp.

Den kompetente institusjon skal underrette institusjonen på bostedet om sitt vedtak.

Om det ikke foreligger svar innen de frister som er fastsatt i dens nasjonale lovgivning, skal tillatelsen anses gitt av den kompetente institusjon.

3. Dersom et medlem som ikke er bosatt i den kompetente medlemsstat, har behov for akutt, livsnødvendig behandling, og tillatelsen ikke kan avslås i henhold til artikkel 20 nr. 2 i grunnforordningen, skal institusjonen på bostedet gi tillatelse på vegne av den kompetente institusjon, som umiddelbart skal underrettes av institusjonen på bostedet.

Den kompetente institusjon skal godta undersøkelsesresultater og behandlingsmuligheter fastslått av leger som er godkjent av den institusjon på bostedet som utferdiger tillatelsen, hva angår behovet for akutt livsnødvendig behandling.

4. På ethvert tidspunkt mens spørsmålet om tillatelse er under behandling, skal den kompetente institusjon bevare retten til å få medlemmet av trygdeordningen undersøkt av en lege etter eget valg i oppholds- eller bostedsstaten.

5. Institusjonen på oppholdsstedet skal, uten at dette berører et eventuelt vedtak om tillatelse, underrette den kompetente institusjon dersom det synes medisinsk hensiktsmessig å supplere den behandling som omfattes av den gjeldende tillatelsen.

B. Dekning av utgifter til naturalytelser for medlemmet i trygdeordningen

6. Med forbehold for nr. 7 skal artikkel 25 nr. 4 og 5 i gjennomføringsforordningen få tilsvarende anvendelse.

7. Dersom medlemmet av trygdeordningen faktisk selv helt eller delvis har dekket utgiftene til den godkjente medisinske behandlingen, og de utgifter som den kompetente institusjon har plikt til å refundere institusjonen på oppholdsstedet eller til medlemmet i samsvar med nr. 6 (faktisk utgift), er lavere enn de utgifter den ville ha måttet betale for samme behandling i den kompetente medlemsstat (teoretisk utgift), skal den kompetente institusjon på anmodning refundere medlemmets behandlingsutgifter inntil et beløp der den teoretiske utgiften overstiger den faktiske utgiften. Det refunderte beløpet kan imidlertid ikke overstige medlemmets faktiske utgifter, og det kan tas hensyn til hvilket beløp medlemmet hadde måttet betale om behandlingen hadde funnet sted i den kompetente medlemsstat.

C. Dekning av utgifter til reise og opphold i forbindelse med planlagt behandling

8. Når den kompetente institusjons nasjonale lovgivning har bestemmelser om refusjon av reise- og oppholdsutgifter som ikke kan holdes atskilt fra medlemmets behandling, skal disse utgifter for den berørte personen, og om nødvendig for en nødvendig ledsager, betales av denne institusjonen når det er gitt tillatelse til behandling i en annen medlemsstat.

D. Familiemedlemmer

9. Nr. 1-8 skal få tilsvarende anvendelse på familiemedlemmene til et medlem i trygdeordningen.

Artikkel 27

Kontantytelser i forbindelse med arbeidsudyktighet når vedkommende er bosatt eller oppholder seg i en annen medlemsstat enn den kompetente medlemsstat

A. Framgangsmåte som skal følges av medlemmet i trygdeordningen

1. Dersom den kompetente medlemsstats lovgivning krever at medlemmet av trygdeordningen legger fram en bekreftelse for å kunne få rett til kontantytelser ved arbeidsudyktighet i henhold til artikkel 21 nr. 1 i grunnforordningen, skal medlemmet be den lege i bostedsstaten som har fastslått helsetilstanden, om å bekrefte hans/hennes arbeidsudyktighet og hvor lenge den sannsynligvis vil vare.

2. Medlemmet skal sende bekreftelsen til den kompetente institusjon innen den frist som er fastlagt i den kompetente medlemsstats lovgivning.

3. Når behandlende leger i bostedsstaten ikke utferdiger bekreftelser på arbeidsudyktighet, og en slik bekreftelse kreves etter den kompetente medlemsstats lovgivning, skal medlemmet rette en direkte henvendelse til institusjonen på bostedet. Denne institusjonen skal umiddelbart sørge for at det foretas en medisinsk vurdering av medlemmets

arbeidsudyktighet, og for at bekreftelsen nevnt i nr. 1 blir utferdiget. Bekreftelsen skal straks oversendes den kompetente institusjon.

4. Oversendelse av dokumentet nevnt i nr. 1, 2 og 3 skal ikke frita medlemmet for dets plikter etter gjeldende lovgivning, særlig overfor arbeidsgiveren. Arbeidsgiveren og/eller den kompetente institusjon kan eventuelt be arbeidstakeren delta i aktiviteter som skal bidra til å få ham/henne tilbake i arbeid.

B. Framgangsmåte som skal følges av institusjonen i bostedsstaten.

5. På anmodning fra den kompetente institusjon skal institusjonen på bostedet foreta nødvendig administrativ kontroll eller medisinsk undersøkelse av den berørte personen i samsvar med lovgivningen som gjelder for sistnevnte institusjon. Institusjonen på bostedet skal umiddelbart oversende erklæringen fra undersøkende lege, særlig om arbeidsudyktighetens sannsynlige varighet, til den kompetente institusjon.

C. Framgangsmåte som skal følges av den kompetente institusjon

6. Den kompetente institusjon skal forbeholde seg retten til å få medlemmet undersøkt av en lege etter eget valg.

7. Med forbehold for artikkel 21 nr. 1 annet punktum i grunnforordningen skal den kompetente institusjon utbetale kontantytelsene direkte til den berørte person, og skal om nødvendig underrette institusjonen på bostedet om dette.

8. Ved anvendelse av artikkel 21 nr. 1 i grunnforordningen skal opplysningene i en bekreftelse på arbeidsudyktighet for et medlem, utferdiget i en annen medlemsstat på grunnlag av undersøkende leges eller institusjons medisinske funn, ha samme rettsgyldighet som en bekreftelse utferdiget i den kompetente medlemsstat.

9. Dersom den kompetente institusjon avslår å betale kontantytelser, skal den gi medlemmet og institusjonen på bostedet samtidig melding om vedtaket.

D. Framgangsmåte ved opphold i en annen medlemsstat enn den kompetente stat

10. Nr. 1-9 skal få tilsvarende anvendelse når medlemmet av trygdeordningen oppholder seg i en annen medlemsstat enn den kompetente medlemsstat.

Artikkel 28

Kontantytelser i forbindelse med langvarig pleie når den berørte personen er bosatt eller oppholder seg i en annen medlemsstat enn den kompetente medlemsstat

A. Framgangsmåte som skal følges av medlemmet i trygdeordningen

1. For å få rett til kontantytelser i forbindelse med langvarig pleie i henhold til artikkel 21 nr. 1 i grunnforordningen skal medlemmet i trygdeordningen søke den kompetente institusjon. Den kompetente institusjon skal om nødvendig underrette institusjonen på bostedet om dette.

B. Framgangsmåte som skal følges av institusjonen på bostedet

2. På anmodning fra den kompetente institusjon skal institusjonen på bostedet undersøke tilstanden til medlemmet i trygdeordningen hva angår behov for langvarig pleie. Den kompetente institusjon skal gi institusjonen på bostedet alle opplysninger som er nødvendige for å kunne foreta en slik undersøkelse.

C. Framgangsmåte som skal følges av den kompetente institusjon

3. For å kunne bestemme hvor stort behov det er for langvarig pleie, skal den kompetente institusjon ha rett til å få medlemmet i trygdeordningen undersøkt av en lege eller en annen sakkyndig etter eget valg.

4. Artikkel 27 nr. 7 i gjennomføringsforordningen skal få tilsvarende anvendelse.

D. Framgangsmåte ved opphold i en annen medlemsstat enn den kompetente stat

5. Nr. 1-4 skal få tilsvarende anvendelse når medlemmet i trygdeordningen oppholder seg i en annen medlemsstat enn den kompetente medlemsstat.

E. Familiemedlemmer

6. Nr. 1-5 skal få tilsvarende anvendelse på familiemedlemmene til et medlem i trygdeordningen.

Artikkel 29

Anvendelse av artikkel 28 i grunnforordningen

Dersom medlemsstaten der den tidligere grensearbeideren sist utøvde virksomhet, ikke lenger er den kompetente medlemsstat, og den tidligere grensearbeideren eller et medlem av hans/hennes familie reiser dit for å motta naturalytelser i henhold til artikkel 28 i grunnforordningen, skal han/hun legge et dokument utferdiget av den kompetente institusjon fram for institusjonen på oppholdsstedet.

Artikkel 30

Avgifter for pensjonister

Dersom en person mottar pensjon fra mer enn én medlemsstat, skal den avgift som trekkes fra samtlige utbetalte pensjoner, ikke under noen omstendighet være høyere enn det beløp som trekkes fra for en person som mottar det samme pensjonsbeløp fra den kompetente medlemsstat.

Artikkel 31

Anvendelse av artikkel 34 i grunnforordningen

A. Framgangsmåte som skal følges av den kompetente institusjon

1. Den kompetente institusjon skal underrette den berørte personen om bestemmelsen i artikkel 34 i grunnforordningen om å hindre sammenfall av ytelser. Slike regler skal sikre at den som ikke er bosatt i den kompetente medlemsstat, har rett til ytelser av en samlet størrelse eller verdi som tilsvarer den som vedkommende ville hatt rett til om han/hun var bosatt i den aktuelle medlemsstaten.

2. Den kompetente institusjon skal også underrette institusjonen på bostedet eller oppholdsstedet om utbetaling av kontantytelser i forbindelse med langvarig pleie når sistnevnte institusjons lovgivning har bestemmelser om naturalytelser ved langvarig pleie oppført i den liste som er nevnt i artikkel 34 nr. 2 i grunnforordningen.

B. Framgangsmåte som skal følges av institusjonen på bostedet eller oppholdsstedet

3. Etter å ha mottatt opplysningene omhandlet i nr. 2 skal institusjonen på bostedet eller oppholdsstedet umiddelbart underrette den kompetente institusjon om eventuelle naturalytelser i forbindelse med langvarig pleie som etter dens lovgivning er tilstått den berørte personen for det samme formål, og om hvilken refusjonssats som skal gjelde i den forbindelse.

4. Den administrative kommisjon skal om nødvendig fastlegge gjennomføringstiltak til denne artikkel.

Artikkel 32

Særlige gjennomføringstiltak

1. Når en person eller en gruppe personer på anmodning fritas for pliktig syketrygd og dermed ikke er dekket av en syketrygdordning som omfattes av grunnforordningen, skal ikke en annen medlemsstats institusjon, utelukkende på grunn av fritaket, ha ansvar for å dekke utgiftene til naturalytelser eller kontantytelser til disse personene eller til et medlem av deres familie etter avdeling III kapittel I i grunnforordningen.

2. For medlemsstater nevnt i vedlegg 2 skal bestemmelsene om naturalytelser i avdeling III kapittel I i grunnforordningen gjelde for personer som har rett til naturalytelser utelukkende på grunnlag av en særordning for tjenestemenn, men bare i den grad det er angitt der.

En annen medlemsstats institusjon skal ikke utelukkende av disse grunner bli ansvarlig for dekning av utgifter til naturalytelser eller kontantytelser til disse personene eller til medlemmer av deres familie.

3. Når de personer som er nevnt i nr. 1 og 2, og medlemmer av deres familie, er bosatt i en medlemsstat der retten til naturalytelser ikke forutsetter medlemskap i trygdeordning, lønnet arbeid eller selvstendig virksomhet, skal de betale fullt ut for alle naturalytelser som de mottar i bostedsstaten.

KAPITTEL II

Ytelser ved yrkesskade og yrkessykdom

Artikkel 33

Rett til naturalytelser og kontantytelser ved bosted eller opphold i en annen medlemsstat enn den kompetente medlemsstat

1. Ved anvendelse av artikkel 36 i grunnforordningen skal framgangsmåtene fastlagt i artikkel 24-27 i gjennomføringsforordningen få tilsvarende anvendelse.

2. Når institusjonen i oppholdsstaten eller bostedsstaten gir særlige naturalytelser ved yrkesskade og yrkessykdom etter egen nasjonale lovgivning, skal den umiddelbart underrette den kompetente institusjon.

Artikkel 34

Framgangsmåte ved yrkesskade eller yrkessykdom som inntreffer i en annen medlemsstat enn den kompetente stat

1. Dersom en yrkesskade inntreffer eller en yrkessykdom diagnostiseres for første gang i en medlemsstat som ikke er den kompetente medlemsstat, og nasjonal lovgivning har bestemmelser om erklæring eller melding, skal yrkesskaden eller yrkessykdommen erklæres eller meldes i samsvar med den kompetente medlemsstatens lovgivning, uten at dette berører eventuelle andre lovbestemmelser som er i kraft i medlemsstaten der yrkesskaden er inntruffet eller der yrkessykdommen er diagnostisert for første gang, som i slike tilfeller fortsatt skal få anvendelse. Erklæringen eller meldingen skal rettes til den kompetente institusjon.

2. Institusjonen i den medlemsstat på hvis territorium yrkesskaden er inntruffet eller yrkessykdommen først er diagnostisert, skal gi den kompetente institusjon melding om legeerklæringer som er utferdiget på den medlemsstatens territorium.

3. Når det inntreffer en yrkesskade på reise til eller fra arbeid i en medlemsstat som ikke er den kompetente medlemsstat, og det er nødvendig med en nærmere undersøkelse på den førstnevnte medlemsstatens territorium for å få fastslått en eventuell rett til relevante ytelser, kan en person oppnevnes for dette formål av den kompetente institusjon, som skal underrette myndighetene i den aktuelle medlemsstaten om dette. Institusjonene skal samarbeide om å vurdere alle relevante opplysninger og gå gjennom rapporter og andre dokumenter knyttet til skaden.

4. Etter behandlingen skal det på anmodning fra den kompetente institusjon sendes en detaljert rapport vedlagt legeerklæringer om varige følger av skaden eller sykdommen, og særlig om den skadedes aktuelle helsetilstand og om tilfriskning eller stabilisering av skadene. Honorarer i den forbindelse skal betales av institusjonen på bostedet eller oppholdsstedet, alt etter som, etter institusjonens egne satser, og belastes den kompetente institusjon.

5. På anmodning fra institusjonen på bostedet eller oppholdsstedet, alt etter som, skal den kompetente institusjon gi den melding om et vedtak som fastsetter tidspunktet for tilfriskning eller stabilisering av skadene, og om et eventuelt vedtak om tilståelse av pensjon.

Artikkel 35

Tvister om hvorvidt skaden eller sykdommen er yrkesbetinget

1. Når den kompetente institusjon bestrider at lovgivningen om yrkesskade eller yrkessykdom etter artikkel 36 nr. 2 i grunnforordningen skal få anvendelse, skal den umiddelbart underrette institusjonen på bostedet eller oppholdsstedet som har gitt naturalytelsene, som så vil bli betraktet som syketrygdytelser.

2. Når det er gjort et endelig vedtak i saken, skal den kompetente institusjon umiddelbart underrette institusjonen på bostedet eller oppholdsstedet som har gitt naturalytelsene.

Når det ikke er fastslått at det foreligger yrkesskade eller yrkessykdom, skal naturalytelser fortsatt gis som ytelser ved sykdom dersom den berørte personen har rett til dette.

Når det er fastslått at det foreligger yrkesskade eller yrkessykdom, skal de naturalytelser ved sykdom som vedkommende har mottatt, betraktes som ytelser ved yrkesskade eller yrkessykdom fra den dag yrkesskaden inntraff eller yrkessykdommen først ble diagnostisert

3. Artikkel 6 nr. 5 annet ledd i gjennomføringsforordningen skal få tilsvarende anvendelse.

Artikkel 36

Framgangsmåte ved eksponering for risiko for yrkessykdom i mer enn én medlemsstat

1. I tilfellet nevnt i artikkel 38 i grunnforordningen skal en erklæring eller melding om yrkessykdom sendes til den institusjon som er kompetent med hensyn til yrkessykdom i den medlemsstat etter hvis lovgivning den berørte personen sist har utført arbeid som må antas å kunne forårsake sykdommen.

Når den institusjon som har mottatt erklæringen eller meldingen, fastslår at et arbeid som må antas å kunne forårsake yrkessykdommen, sist ble utført etter en annen medlemsstats lovgivning, skal den sende erklæringen eller meldingen og alle vedlagte bekræftelser til den motsvarende institusjonen i den medlemsstaten.

2. Når institusjonen i den medlemsstat etter hvis lovgivning den berørte personen sist har utført arbeid som må antas å kunne forårsake sykdommen, fastslår at vedkommende eller hans/hennes etterlatte ikke fyller vilkårene i den lovgivningen, blant annet fordi vedkommende aldri har utført et arbeid som har kunnet forårsake yrkessykdommen i den medlemsstaten, eller fordi den medlemsstaten ikke anerkjenner at sykdommen er yrkesbetinget, skal den umiddelbart videregående erklæringen eller meldingen og alle vedlagte bekræftelser, herunder resultater og rapporter fra medisinske undersøkelser foretatt av den første institusjonen, til institusjonen i den medlemsstat etter hvis lovgivning vedkommende tidligere har utført arbeid som må antas å kunne forårsake yrkessykdommen.

3. Om nødvendig skal institusjonene gjenta framgangsmåten angitt i nr. 2 ved å gå så langt tilbake som til den tilsvarende institusjon i medlemsstaten etter hvis lovgivning den berørte personen først har utført arbeid som må antas å kunne forårsake sykdommen.

Artikkel 37

Utveksling av opplysninger mellom institusjoner og forskudd ved klage på avslag

1. Ved klage på et vedtak om avslag gjort av institusjonen i en av de medlemsstater etter hvis lovgivning den berørte personen har utført arbeid som må antas å kunne forårsake yrkessykdommen, skal den institusjonen underrette institusjonen som mottok erklæringen eller meldingen, i samsvar med rutinen omhandlet i artikkel 36 nr. 2 i gjennomføringsforordningen, og skal deretter underrette den når det foreligger et endelig vedtak.

2. Når en person har rett til ytelser etter lovgivningen som anvendes av institusjonen som mottok erklæringen eller meldingen, skal denne institusjonen utbetale forskudd med et beløp som eventuelt skal fastsettes etter samråd med den institusjon hvis vedtak er påklaget, og på en slik måte at det ikke utbetales for mye. Sistnevnte institusjon skal refundere forskuddet dersom den som en følge av klagen, er pliktig å gi de aktuelle ytelsene. Beløpet skal deretter gå til fradrag i de ytelser som den berørte personen har rett til, i samsvar med artikkel 72 og 73 i gjennomføringsforordningen.

3. Artikkel 6 nr. 5 annet ledd i gjennomføringsforordningen skal få tilsvarende anvendelse.

Artikkel 38

Forverring av en yrkessykdom

I tilfeller som omfattes av artikkel 39 i grunnforordningen, skal søkeren gi institusjonen i medlemsstaten der han/hun gjør krav på rett til ytelser, nærmere opplysninger om hvilke ytelser som tidligere er tilstått for den aktuelle yrkessykdommen. Denne institusjonen kan kontakte enhver annen tidligere kompetent institusjon for å få de opplysninger den mener er nødvendige.

Artikkel 39

Vurdering av uførhetsgrad ved yrkesskade eller yrkessykdom som har inntruffet tidligere eller inntreffer på et senere tidspunkt

Når en tidligere eller senere arbeidsudyktighet er forårsaket av en skade som inntraff mens den berørte personen var undergitt lovgivningen i en medlemsstat der årsaken til arbeidsudyktigheten er uten betydning, skal den kompetente institusjon eller det organ som er utpekt av den kompetente myndighet i den aktuelle medlemsstat:

a) på anmodning fra den kompetente institusjon i en annen medlemsstat, gi opplysninger om graden av den tidligere eller senere arbeidsudyktigheten, og om mulig opplysninger som gjør det mulig å fastslå om arbeidsudyktigheten er en følge av en yrkesskade slik dette er definert i den lovgivning som gjelder for den andre medlemsstatens institusjon,

b) når retten til ytelser og deres størrelse skal fastsettes i samsvar med gjeldende lovgivning, ta hensyn til den uførhetsgrad som er en følge av disse tidligere eller senere tilfellene.

Artikkel 40

Innlevering og behandling av krav om pensjon eller tilleggsytelser

For å kunne motta pensjon eller tilleggsytelse etter en medlemsstats lovgivning skal den berørte personen eller hans/hennes etterlatte som er bosatt på en annen medlemsstats territorium, framsette et krav til den kompetente institusjon, eller til institusjonen på bostedet, som skal videresende den til den kompetente institusjon.

Kravet skal inneholde de opplysninger som kreves etter den kompetente institusjons lovgivning.

Artikkel 41

Særlige gjennomføringstiltak

1. For de medlemsstater som er nevnt i vedlegg 2, skal bestemmelsene om naturalytelser i avdeling III kapittel 2 i grunnforordningen gjelde for personer som har rett til naturalytelser utelukkende på grunnlag av en særordning for tjenestemenn, men bare i den grad det er angitt der.

2. Artikkel 32 nr. 2 annet ledd og artikkel 32 nr. 3 i gjennomføringsforordningen skal få tilsvarende anvendelse.

KAPITTEL III

Gravferdshjelp

Artikkel 42

Søknad om gravferdshjelp

Ved anvendelse av artikkel 42 og 43 i grunnforordningen skal en søknad om gravferdshjelp sendes til den kompetente institusjon, eller til institusjonen på søkerens bosted, som skal videresende den til den kompetente institusjon.

Kravet skal inneholde de opplysninger som kreves etter den kompetente institusjons lovgivning.

KAPITTEL IV

Ytelser ved uførhet samt alders- og etterlattepensjon*Artikkel 43***Tilleggsbestemmelser for beregning av ytelser**

1. Ved beregning av det teoretiske og det faktiske beløpet for ytelsen i samsvar med artikkel 52 nr. 1 bokstav b) i grunnforordningen skal reglene i artikkel 12 nr. 3-6 i gjennomføringsforordningen gjelde.

2. Når tid med frivillig trygd eller frivillig fortsatt trygd ikke er medregnet etter artikkel 12 nr. 3 i gjennomføringsforordningen, skal institusjonen i den medlemsstat etter hvis lovgivning slik tid er tilbakelagt, beregne beløpet som svarer til disse tidsrom etter dens lovgivning. Det faktiske beløpet for ytelsen, beregnet i samsvar med artikkel 52 nr. 1 bokstav b) i grunnforordningen, skal økes med det beløp som svarer til tid med frivillig trygd eller frivillig fortsatt trygd.

3. Institusjonen i hver medlemsstat skal, i henhold til egen lovgivning, beregne det beløp som svarer til tid med frivillig trygd eller frivillig fortsatt trygd som etter artikkel 53 nr. 3 bokstav c) i grunnforordningen ikke skal være undergitt en annen medlemsstats regler om reduksjon, midlertidig stans eller bortfall.

Når det etter den kompetente institusjons lovgivning ikke er mulig å foreta en direkte beregning av dette beløpet fordi det i den lovgivningen tildeles forskjellige verdier for trygdetid, kan det fastsettes et teoretisk beløp. Den administrative kommisjon skal fastlegge nærmere regler for fastsettelsen av det teoretiske beløpet.

*Artikkel 44***Medregning av tid med omsorg for barn**

1. I denne artikkel menes med «tid med omsorg for barn» enhver tid som godskrives etter en medlemsstats pensjonslovgivning, eller som gir et pensjonstillegg, med den uttrykkelige begrunnelse at en person har hatt omsorg for et barn, uansett hvilken metode som benyttes til å beregne slik tid, og hvorvidt den godskrives på tidspunktet da omsorgen gis, eller godkjennes i etterkant.

2. Når tid med omsorg for barn ikke medregnes etter lovgivningen i den medlemsstat som er kompetent etter avdeling II i grunnforordningen, skal institusjonen i den medlemsstat hvis lovgivning, i samsvar med avdeling II i grunnforordningen, var gjeldende for den berørte personen fordi han/hun utførte lønnet arbeid eller drev selvstendig virksomhet på tidspunktet da beregningen av tid med omsorg for barn etter den lovgivningen tok til for vedkommende barn, fortsatt ha ansvar for å medregne denne tiden som tid med omsorg for barn etter egen lovgivning, som om omsorgen fant sted på dens eget territorium

3. Nr. 2 skal ikke gjelde dersom den berørte personen er eller blir undergitt lovgivningen i en annen medlemsstat fordi han/hun utfører lønnet arbeid eller driver selvstendig virksomhet.

*Artikkel 45***Krav om ytelser**

A. *Innlevering av krav om ytelser etter lovgivning av type A i henhold til artikkel 44 nr. 2 i grunnforordningen*

1. For å motta ytelser etter lovgivning av type A i henhold til artikkel 44 nr. 2 i grunnforordningen, skal søkeren rette søknaden til institusjonen i den medlemsstat hvis lovgivning var gjeldende på tidspunktet da arbeidsudyktigheten inntraff, med påfølgende uførhet eller forverret uførhet, eller til institusjonen på bostedet, som skal videresende kravet til førstnevnte institusjon.

2. Dersom det er tilstått kontantytelser ved sykdom, skal tidspunktet da disse ytelsene opphører, eventuelt anses som tidspunktet for innlevering av pensjonskravet.

3. I tilfellet nevnt i artikkel 47 nr. 1 i grunnforordningen skal den institusjon der den berørte personen sist var medlem, underrette institusjonen som først betalte ytelsene, om ytelsenes størrelse og fra hvilken dato de skal gjelde etter gjeldende lovgivning. Fra dette tidspunktet skal ytelser vedkommende hadde rett til før uførheten ble forverret, bortfalle eller reduseres til et tillegg som nevnt i artikkel 47 nr. 2 i grunnforordningen.

B. *Innlevering av andre krav om ytelser*

4. I andre tilfeller enn dem som er nevnt i nr. 1, skal søkeren levere søknad til institusjonen på bostedet, eller til institusjonen i den medlemsstat hvis lovgivning vedkommende sist var undergitt. Dersom den berørte personen ikke på noe tidspunkt har vært undergitt bostedsinstitusjonens lovgivning, skal denne institusjonen videresende søknaden til institusjonen i den medlemsstat hvis lovgivning vedkommende sist var undergitt.

5. Søknadens innleveringsdato skal gjelde for alle berørte institusjoner.

6. Dersom søkeren, selv om han/hun har blitt bedt om å gjøre det, ikke har meldt fra om at han/hun har utført lønnet arbeid eller vært bosatt i andre medlemsstater, skal, som unntak fra nr. 5, den dag søkeren inngir sin første søknad eller legger fram en ny søknad for de manglende tidsrommene med lønnet arbeid eller/og bosted i en medlemsstat, anses som den dag søknaden ble innlevert til den institusjon som anvender den aktuelle lovgivningen, med mindre denne lovgivningen har gunstigere bestemmelser.

Artikkel 46

Bekreftelser og opplysninger som søkeren skal legge ved søknaden

1. Søkeren skal levere søknaden i samsvar med bestemmelsene i den lovgivning som anvendes av institusjonen nevnt i artikkel 45 nr. 1 eller 4 i gjennomføringsforordningen, vedlagt de underlagsdokumenter som kreves i den lovgivningen. Søkeren skal særlig levere alle foreliggende, relevante opplysninger og underlagsdokumenter om trygdetid (institusjoner, identifikasjonsnummer), tid med lønnet arbeid (arbeidsgivere) eller med selvstendig virksomhet (virksomhetens art og sted) samt botid (adresser) som er tilbakelagt etter annen lovgivning, samt disse tidsrommenes varighet.
2. Når søkeren i samsvar med artikkel 50 nr. 1 i grunnforordningen ber om at tilståelse av ytelser ved alder etter en eller flere staters lovgivning utsettes, skal han/hun oppgi dette i søknaden og angi etter hvilken lovgivning det er bedt om utsettelse. For at søkeren skal kunne utøve denne rettigheten, skal de berørte institusjoner på anmodning fra søkeren gi ham/henne alle opplysninger de sitter med, slik at han/hun kan vurdere følgene av samtidige eller senere ytelser som han/hun kan søke om.
3. Om en søker trekker tilbake en søknad om ytelser etter en bestemt medlemsstats lovgivning, skal dette ikke anses som en samtidig tilbaketreking av en søknad om ytelser etter andre medlemsstats lovgivning.

Artikkel 47

De berørte institusjonenes søknadsbehandling

A. Kontaktinstitusjon

1. Den institusjon som forelegges eller oversendes søknaden i samsvar med artikkel 45 nr. 1 eller 4 i gjennomføringsforordningen, skal heretter kalles «kontaktinstitusjonen». Institusjonen på bostedet skal ikke kalles kontaktinstitusjon dersom den berørte personen ikke på noe tidspunkt har vært undergitt denne institusjonens lovgivning.

I tillegg til å behandle søknaden om ytelser etter egen lovgivning, skal denne institusjonen i egenskap av kontaktinstitusjon fremme den utveksling av opplysninger, den oversendelse av vedtak og de tiltak som er nødvendige for at de berørte institusjoner skal kunne behandle søknaden, samt på anmodning gi søkeren eventuelle opplysninger som er relevante for de sider ved søknadsbehandlingen som gjelder Fellesskapet, og holde ham/henne informert om den videre saksgangen.

B. Behandling av søknader om ytelser etter lovgivning av type A i henhold til artikkel 44 i grunnforordningen

2. I tilfellet nevnt i artikkel 44 nr. 3 i grunnforordningen skal kontaktinstitusjonen sende alle dokumenter som gjelder den berørte personen, til institusjonen der han/hun tidligere var medlem, som så skal behandle saken.

3. Artikkel 48-52 i gjennomføringsforordningen skal ikke gjelde for behandling av søknader nevnt i artikkel 44 i grunnforordningen.

C. Behandling av andre søknader om ytelser

4. I andre tilfeller enn dem som er nevnt i nr. 2, skal kontaktinstitusjonen umiddelbart sende søknader om ytelser og alle dokumenter som den har tilgang til, og eventuelt relevante dokumenter fra søkeren, til alle de aktuelle institusjoner, slik at de kan påbegynne behandlingen av søknaden samtidig. Kontaktinstitusjonen skal melde fra til de øvrige institusjoner om trygdetid eller botid etter dens lovgivning. Den skal også oppgi hvilke dokumenter som skal legges fram på et senere tidspunkt, og supplere søknaden så raskt som mulig.

5. Hver av de aktuelle institusjoner skal så snart som mulig gi kontaktinstitusjonen og de øvrige aktuelle institusjoner melding om trygdetid eller botid etter dens lovgivning.

6. Hver av de aktuelle institusjoner skal beregne ytelsenes størrelse i samsvar med artikkel 52 i grunnforordningen, og skal gi kontaktinstitusjonen og de øvrige berørte institusjoner melding om sitt vedtak, om størrelsen på de ytelser som kommer til utbetaling, og om eventuelle opplysninger som er nødvendige for de formål som er angitt i artikkel 53-55 i grunnforordningen.

7. Dersom en institusjon, på grunnlag av de opplysninger som er nevnt i nr. 4 og 5 i denne artikkel, fastslår at artikkel 46 nr. 2 eller artikkel 57 nr. 2 eller 3 i grunnforordningen skal få anvendelse, skal den underrette kontaktinstitusjonen og de øvrige berørte institusjoner.

Artikkel 48

Melding om vedtak til søkeren

1. Hver institusjon skal gi søkeren melding om det vedtak den har gjort i samsvar med gjeldende lovgivning. I vedtaket skal det opplyses om klagemuligheter og hvilke frister som gjelder i denne forbindelse. Når kontaktinstitusjonen har fått melding om alle vedtak som hver institusjon har gjort, skal den sende et sammendrag av vedtakene til søkeren og de øvrige berørte institusjoner. Den administrative kommisjon skal utarbeide en mal for et slikt sammendrag. Sammendraget skal sendes til søkeren på institusjonens språk eller, når søkeren ber om det, på et språk etter søkerens valg som er anerkjent som et offisielt språk i Fellesskapets organer i samsvar med traktatens artikkel 290.

2. Når søkeren etter å ha mottatt sammendraget har inntrykk av at hans/hennes rettigheter kan ha blitt forringet fordi vedtak gjort av to eller flere institusjoner har innvirket på hverandre, skal søkeren ha rett til å få vedtakene vurdert på nytt ved de berørte institusjoner innen de frister som er fastlagt i den enkelte institusjonens nasjonale lovgivning. Fristene skal løpe fra den dag sammendraget mottas. Søkeren skal underrettes skriftlig om utfallet av den nye vurderingen.

*Artikkel 49***Fastsettelse av uførhetsgrad**

1. Når artikkel 46 nr. 3 i grunnforordningen får anvendelse, skal den eneste institusjonen med myndighet til gjøre vedtak om søkerens uførhetsgrad, være kontaktinstitusjonen, dersom dens lovgivning er oppført i vedlegg VII til grunnforordningen, eller om det ikke er tilfellet, den institusjon hvis lovgivning, oppført i nevnte vedlegg, søkeren sist var undergitt. Den skal gjøre sitt vedtak så snart den kan avgjøre om vilkårene for rett til ytelser i gjeldende lovgivning er oppfylt, og det skal da eventuelt tas hensyn til artikkel 6 og artikkel 51 i grunnforordningen. Den skal umiddelbart gi de øvrige berørte institusjoner melding om vedtaket.

Når kriteriene for rett til ytelser, bortsett fra de kriterier som gjelder uførhetsgrad, i gjeldende lovgivning ikke er oppfylt, idet det tas hensyn til artikkel 6 og artikkel 51 i grunnforordningen, skal kontaktinstitusjonen umiddelbart underrette den kompetente institusjon i den medlemsstat hvis lovgivning søkeren sist var undergitt. Sistnevnte institusjon skal ha myndighet til å gjøre vedtak om søkerens uførhetsgrad dersom vilkårene for rett til ytelser i gjeldende lovgivning er oppfylt. Den skal umiddelbart gi de øvrige berørte institusjoner melding om vedtaket.

Når retten til ytelser skal fastsettes, kan det bli nødvendig å sende saken tilbake, på de samme vilkår, til den institusjon som er kompetent med hensyn til uførhet i den medlemsstat hvis lovgivning søkeren først var undergitt.

2. Når artikkel 46 nr. 3 i grunnforordningen ikke får anvendelse, skal hver institusjon, i samsvar med egen lovgivning, ha mulighet for å få søkeren undersøkt av lege eller annen sakkyndig etter eget valg for å kunne fastsette uførhetsgraden. En medlemsstats institusjon skal imidlertid ta hensyn til dokumenter, legeerklæringer og administrative opplysninger som er innhentet av enhver annen medlemsstats institusjon, som om de var utferdiget i dens egen medlemsstat.

*Artikkel 50***Midlertidig utbetaling og forskuddsutbetaling av ytelser**

1. Uten hensyn til artikkel 7 i gjennomføringsforordningen skal enhver institusjon som, når den har en søknad om ytelser til behandling, fastslår at søkeren har rett til en selvstendig ytelse etter gjeldende lovgivning i samsvar med artikkel 52 nr. 1 bokstav a) i grunnforordningen, utbetale denne ytelsen umiddelbart. Utbetalingen skal anses som midlertidig dersom beløpet vil kunne påvirkes av utfallet av søknadsbehandlingen.

2. Når det ut fra foreliggende opplysninger er innlysende at søkeren har rett til en utbetaling fra en institusjon etter artikkel 52 nr. 1 bokstav b) i grunnforordningen, skal denne institusjon utbetale et forskudd, og beløpet skal ligge så nært som mulig opp til det beløp som sannsynligvis vil bli utbetalt etter artikkel 52 nr. 1 bokstav b) i grunnforordningen.

3. Hver institusjon som har plikt til å utbetale midlertidig ytelse eller forskudd etter nr. 1 eller 2, skal umiddelbart underrette søkeren, og særlig gjøre ham/henne oppmerksom på at tiltaket er midlertidig, og om retten til å klage i samsvar med dens lovgivning.

*Artikkel 51***Ny beregning av ytelser**

1. Når ytelser beregnes på nytt i samsvar med artikkel 48 nr. 3 og 4, artikkel 50 nr. 4 og artikkel 59 nr. 1 i grunnforordningen, skal artikkel 50 i gjennomføringsforordningen få tilsvarende anvendelse.

2. Når ytelsen beregnes på nytt, bortfaller eller stanses midlertidig, skal den institusjon som har vedtatt dette, umiddelbart underrette den berørte personen og alle institusjoner der han/hun har en rettighet.

*Artikkel 52***Tiltak med sikte på fortløp i pensjonsberegningen**

1. For å lette og få fortløp i søknadsbehandlingen og utbetalingen av ytelser skal de institusjoner hvis lovgivning en person har vært undergitt

a) utveksle opplysninger med institusjoner i andre medlemsstater om personer som går over fra én gjeldende nasjonal lovgivning til en annen, eller stille slike opplysninger til rådighet for disse institusjoner, og sammen sørge for at identifikasjonsopplysningene bevares og stemmer overens, eller om det ikke er mulig, gi disse personene mulighet til direkte tilgang til sine identifikasjonsopplysninger,

b) I tilstrekkelig tid før minstealderen for pensjonsrettigheter inntreffer, eller før en alder som fastsettes i nasjonal lovgivning, utveksle opplysninger (tilbakelagt tid eller andre viktige forhold) med den berørte personen og institusjoner i andre medlemsstater, om pensjonsrettigheter for personer som har gått over fra én gjeldende lovgivning til en annen, eller stille disse opplysninger til rådighet for dem, eller om det ikke er mulig, opplyse disse personer om, eller gi dem mulighet for å gjøre seg kjent med, deres fremtidige rett til ytelser.

2. Ved anvendelse av nr. 1 skal Den administrative kommisjon bestemme hvilke opplysninger som skal utveksles eller stilles til rådighet, samt fastsette hensiktsmessige rutiner og mekanismer, og det skal da tas hensyn til de nasjonale trykdeordningenes særtrekk, deres administrative og faglige organisering og hvilke teknologiske hjelpemidler som er til rådighet i de nasjonale pensjonsordningene. Den administrative kommisjon skal forsikre seg om disse pensjonsordningene gjennomføres ved å organisere en oppfølging av tiltakene og deres anvendelse.

3. Ved anvendelse av nr. 1 skal institusjonen i den medlemsstat der en person først tildeles et personlig identifikasjonsnummer (PIN) i trygdeforvaltningen, gis de opplysninger som er nevnt i denne artikkel.

Artikkel 53

Samordningstiltak i medlemsstatene

1. Når nasjonal lovgivning har regler om fastsettelse av hvilken institusjon som er ansvarlig eller hvilken ordning som skal gjelde, eller om at trygdetid skal legges til en bestemt ordning, skal disse regler gjelde, med forbehold for artikkel 51 i grunnforordningen, og det skal da bare tas hensyn til trygdetid tilbaketil etter den berørte medlemsstats lovgivning.

2. Når nasjonal lovgivning har regler om koordinering av særordninger for tjenestemenn og den generelle ordningen for arbeidstakere, skal disse regler ikke berøres av bestemmelsene i grunnforordningen og gjennomføringsforordningen.

KAPITTEL V

Ytelser ved arbeidsløshet

Artikkel 54

Sammenlegging av tid og beregning av ytelser

1. Artikkel 12 nr. 1 i gjennomføringsforordningen skal få tilsvarende anvendelse på artikkel 61 i grunnforordningen. Med forbehold for de berørte institusjoners grunnleggende plikter kan den berørte personen legge et dokument fram for den kompetente institusjon, utferdiget av institusjonen i den medlemsstat hvis lovgivning vedkommende var undergitt da han/hun sist utførte lønnet arbeid eller drev selvstendig virksomhet, med angivelse av de tidsrom som er tilbaketil etter den lovgivningen.

2. Ved anvendelse av artikkel 62 nr. 3 i grunnforordningen skal den kompetente institusjon i den medlemsstat hvis lovgivning den berørte personen var undergitt da han/hun sist utførte lønnet arbeid eller drev selvstendig virksomhet, umiddelbart og på anmodning fra institusjonen på bostedet gi alle opplysninger som er nødvendige for å kunne beregne de arbeidsløshetsytelser som kan oppnås i bostedsstaten, særlig om lønn eller yrkesinntekt.

3. Ved anvendelse av artikkel 62 i grunnforordningen og uten hensyn til dens artikkel 63 skal den kompetente institusjon i en medlemsstat hvis lovgivning fastsetter at beregningen av ytelser varierer med antall familiemedlemmer, også ta hensyn til medlemmer av vedkommendes familie som er bosatt i en annen medlemsstat, som om de var bosatt i den kompetente medlemsstat. Denne bestemmelsen skal ikke gjelde når en annen person i familiemedlemmenes bostedsstat har rett til ytelser ved arbeidsløshet som beregnes ut fra antall familiemedlemmer.

Artikkel 55

Vilkår for og begrensninger i retten til å beholde ytelser for arbeidsløse som reiser til en annen medlemsstat

1. For å kunne omfattes av artikkel 64 i grunnforordningen skal en arbeidsløs som reiser til en annen medlemsstat, underrette den kompetente institusjon før avreisen og be om et dokument som bekrefter at han/hun beholder retten til ytelser etter vilkårene i artikkel 64 nr. 1 bokstav b) i grunnforordningen.

Denne institusjon skal opplyse den berørte personen om hans/hennes plikter og oversende dokumentet, som skal inneholde følgende opplysninger:

- fra hvilken dato den arbeidsløse ikke lenger var til rådighet for arbeidsformidlingen i den kompetente stat,
- fristen, i samsvar med artikkel 64 nr. 1 bokstav b) i grunnforordningen, for å registrere seg som arbeidssøkende i den medlemsstat den arbeidsløse har reist til,
- hvor lenge retten til ytelser maksimalt kan beholdes i samsvar med artikkel 64 nr. 1 bokstav c) i grunnforordningen,
- forhold som kan virke inn på retten til ytelser.

2. Den arbeidsløse skal melde seg som arbeidssøker ved arbeidsformidlingen i medlemsstaten han/hun har reist til, i samsvar med artikkel 64 nr. 1 bokstav b) i grunnforordningen, og skal legge dokumentet nevnt i nr. 1 fram for institusjonen i den medlemsstaten. Dersom han/hun har underrettet den kompetente institusjon i samsvar med nr. 1, men unnlater å legge fram dette dokumentet, skal institusjonen i medlemsstaten den arbeidsløse har reist til, kontakte den kompetente institusjon for å få de nødvendige opplysninger.

3. Arbeidsformidlingen i medlemsstaten den arbeidsløse har reist til for å søke arbeid, skal opplyse den arbeidsløse om hans/hennes plikter.

4. Institusjonen i medlemsstaten den arbeidsløse har reist til, skal umiddelbart sende et dokument til den kompetente institusjon med opplysning om hvilket tidspunkt den arbeidsløse har meldt seg ved arbeidsformidlingen, og hans/hennes nye adresse.

Dersom det i løpet av det tidsrom den arbeidsløse beholder retten til ytelser, oppstår forhold som kan berøre denne retten, skal institusjonen i medlemsstaten den arbeidsløse har reist til, umiddelbart sende den kompetente institusjon og den berørte personen et dokument med de relevante opplysningene.

På anmodning fra den kompetente institusjon skal institusjonen i medlemsstaten den arbeidsløse har reist til, hver måned gi relevante opplysninger om oppfølgingen av den arbeidsløses situasjon, og særlig om vedkommende fremdeles er registrert ved arbeidsformidlingen og overholder de fastsatte kontrollrutiner.

5. Institusjonen i medlemsstaten den arbeidsløse har reist til, skal foreta eller sørge for at det blir foretatt kontroller, som om vedkommende var en arbeidsløs med rett til ytelser etter dens egen lovgivning. Om nødvendig skal den umiddelbart underrette den kompetente institusjon dersom det oppstår forhold som nevnt i nr. 1 bokstav d).

6. De kompetente myndigheter eller kompetente institusjoner i to eller flere medlemsstater kan bli enige seg imellom om bestemte rutiner og tidsfrister i forbindelse med oppfølgingen av den arbeidsløses situasjon, samt om andre tiltak som kan lette arbeidssøkingen for arbeidsløse som reiser til en av disse medlemsstater i henhold til artikkel 64 i grunnforordningen.

Artikkel 56

Arbeidsløse som har vært bosatt i en annen medlemsstat enn den kompetente stat

1. Når den arbeidsløse i samsvar med artikkel 65 nr. 2 i grunnforordningen bestemmer seg for også å stille seg til rådighet for arbeidsformidlingen der han/hun sist utførte lønnet arbeid eller drev selvstendig virksomhet, ved å melde seg som arbeidssøker der, skal han/hun opplyse institusjonen og arbeidsformidlingen i bostedsstaten om dette.

På anmodning fra arbeidsformidlingen i medlemsstaten der den berørte personen sist har utført lønnet arbeid eller drevet selvstendig virksomhet, skal arbeidsformidlingen på bostedet sende relevante opplysninger om den arbeidsløses registrering og arbeidssøking.

2. Når gjeldende lovgivning i de berørte medlemsstater krever at den arbeidsløse oppfyller bestemte plikter og/eller treffer bestemte tiltak for å søke arbeid, skal den arbeidsløses plikter og/eller arbeidssøking i bostedsstaten gå foran.

Dersom den arbeidsløse ikke oppfyller alle plikter eller treffer alle tiltak for å søke arbeid i medlemsstaten der han/hun sist utførte sitt arbeid, skal dette ikke berøre ytelser tilstått i bostedsstaten.

3. Ved anvendelse av artikkel 65 nr. 5 bokstav b) i grunnforordningen skal institusjonen i den medlemsstat hvis lovgivning arbeidstakeren sist var undergitt, underrette institusjonen på bostedet når denne ber om det, om hvorvidt arbeidstakeren har rett til ytelser etter artikkel 64 i grunnforordningen.

Artikkel 57

Bestemmelser om anvendelsen av artikkel 61, 62, 64 og 65 i grunnforordningen, med hensyn til personer som er dekket gjennom en særordning for tjenestemenn

1. Artikkel 54 og 55 i gjennomføringsforordningen skal få tilsvarende anvendelse på personer som er dekket gjennom en særlig arbeidsløshetsordning for tjenestemenn.

2. Artikkel 56 i gjennomføringsforordningen skal ikke gjelde for personer som er dekket gjennom en særlig arbeidsløshetsordning for tjenestemenn. En arbeidsløs som er dekket gjennom en særlig arbeidsløshetsordning for tjenestemenn, som er helt eller delvis arbeidsløs, og som under sitt siste arbeidsforhold var bosatt på territoriet til en annen medlemsstat enn den kompetente stat, skal motta ytelser etter den særlige arbeidsløshetsordningen for tjenestemenn i samsvar med bestemmelsene i den kompetente medlemsstats lovgivning, som om han/hun var bosatt på denne medlemsstats territorium. Disse ytelsene skal gis av institusjonen i den kompetente medlemsstat, og dekkes av den.

KAPITTEL VI

Familieytelser

Artikkel 58

Prioriteringsregler ved sammenfall

Ved anvendelse av artikkel 68 nr. 1 bokstav b) i) og ii) i grunnforordningen, skal hver berørte medlemsstat beregne ytelsenes størrelse ved å medregne barn som ikke er bosatt på dens eget territorium, når prioriteringen ikke kan fastslås på grunnlag av barnas bosted. Ved anvendelse av artikkel 68 nr. 1 bokstav b) i) skal den kompetente institusjon i den medlemsstat hvis lovgivning fastsetter det høyeste ytelsesbeløpet, betale ytelsene i sin helhet og få refundert halvparten av dette fra den kompetente institusjon i den andre medlemsstaten, men ikke med mer enn det beløp som er fastsatt i sistnevnte medlemsstats lovgivning.

Artikkel 59

Hvilke regler som skal gjelde når gjeldende lovgivning og/eller myndigheten til å tilstå familieytelser endres

1. Når gjeldende lovgivning og/eller myndigheten til å tilstå familieytelser endres mellom medlemsstatene i løpet av en kalendermåned, uavhengig av utbetalingsdatoen for familieytelser etter disse medlemsstaters lovgivning, skal den institusjon som har utbetalt familieytelsene etter lovgivningen som lå til grunn for tilståelsen av ytelsen ved månedens begynnelse, fortsatt gjøre det ut den aktuelle måneden.

2. Den skal underrette institusjonen i den eller de andre berørte medlemsstater om hvilken dato den stanser de aktuelle familieytelsene. Den eller de øvrige berørte medlemsstater skal utbetale ytelsene fra samme dato.

Artikkel 60

Framgangsmåte ved anvendelse av artikkel 67 og 68 i grunnforordningen

1. Søknad om familieytelser skal rettes til den kompetente institusjon. Ved anvendelse av artikkel 67 og 68 i grunnforordningen skal det tas hensyn til hele familiens situasjon, som om alle de involverte var undergitt lovgivningen i den berørte medlemsstat og var bosatt der, særlig med hensyn

til en persons rett til å søke om slike ytelser. Når en person som har rett til å søke om ytelsene ikke utøver denne retten, skal den kompetente institusjon i den medlemsstat hvis lovgivning får anvendelse, ta hensyn til en søknad om familieytelser fra den andre forelderen, fra en person som betraktes som en forelder, eller fra en person eller institusjon som opptrer som verge for barnet/barna.

2. Den institusjon som mottar en søknad i samsvar med nr. 1, skal behandle søknaden på grunnlag av de detaljerte opplysninger som søkeren har lagt fram, og det skal da tas hensyn til den samlede situasjonen, faktisk og rettslig, for søkerens familie.

Dersom denne institusjonen kommer til at dens lovgivning skal få anvendelse og har prioritet i samsvar med artikkel 68 nr. 1 og 2 i grunnforordningen, skal den gi familieytelser i samsvar med sin lovgivning.

Dersom denne institusjonen mener at det kan foreligge en rett til et tillegg etter en annen medlemsstats lovgivning i samsvar med artikkel 68 nr. 2 i grunnforordningen, skal den umiddelbart oversende søknaden til den andre medlemsstatens kompetente institusjon og informere den berørte personen. Videre skal den underrette den andre medlemsstatens institusjon om sitt vedtak, og om størrelsen på den utbetalte familieytelsen.

3. Når institusjonen som mottar søknaden, kommer til at dens lovgivning skal få anvendelse, men ikke har prioritet i samsvar med artikkel 68 nr. 1 og 2 i grunnforordningen, skal den umiddelbart gjøre et midlertidig vedtak om hvilke prioriteringsregler som skal gjelde, og oversende søknaden i samsvar med artikkel 68 nr. 3 i grunnforordningen til den andre medlemsstatens institusjon, samt underrette søkeren om dette. Denne institusjon skal ta stilling til det midlertidige vedtaket innen to måneder.

Dersom den institusjon som har fått søknaden oversendt, ikke tar stilling til den innen to måneder etter at den er mottatt, skal det midlertidige vedtaket nevnt over gjelde, og institusjonen skal utbetale ytelsene i henhold til sin lovgivning og underrette institusjonen som søknaden var rettet til, om størrelsen på de utbetalte ytelsene.

4. Når de berørte institusjonene er uenige om hvilken lovgivning som skal ha prioritet, skal artikkel 6 nr. 2-5 i gjennomføringsforordningen gjelde. For dette formål skal institusjonen på bostedet som nevnt i artikkel 6 nr. 2 i gjennomføringsforordningen være institusjonen på barnets eller barnas bosted.

5. Dersom institusjonen som har gitt ytelser på midlertidig basis, har utbetalt mer enn det beløp den i siste instans er ansvarlig for, kan den kreve å få det overskytende beløpet refundert fra institusjonen som har det primære ansvaret i samsvar med framgangsmåten fastlagt i artikkel 73 i gjennomføringsforordningen.

Artikkel 61

Framgangsmåte ved anvendelse av artikkel 69 i grunnforordningen

Ved anvendelse av artikkel 69 i grunnforordningen skal Den administrative kommisjon sette opp en liste over ytterligere eller særlige familieytelser til barn som har mistet en eller begge foreldre, og som omfattes av nevnte artikkel. Dersom den kompetente institusjons lovgivning ikke har bestemmelser om at den, etter en fastsatt prioritet, skal tilstå ytterligere eller særlige familieytelser til barn som har mistet en eller begge foreldre, skal den umiddelbart videresende alle søknader om familieytelser, sammen med alle relevante dokumenter og opplysninger, til institusjonen i den medlemsstat hvis lovgivning den berørte personen har vært undergitt lengst, og som tilstår slike ytterligere eller særlige familieytelser til barn som har mistet en eller begge foreldre. I enkelte tilfeller kan dette bety at saken sendes tilbake, på de samme vilkår, til institusjonen i den medlemsstat under hvis lovgivning den berørte personen har tilbakelagt kortest trygdetid eller botid.

AVDELING IV

FINANSIELLE BESTEMMELSER

KAPITTEL I

Refusjon av utgifter til ytelser i henhold til artikkel 35 og artikkel 41 i grunnforordningen

Avsnitt 1

Refusjon på grunnlag av faktiske utgifter

Artikkel 62

Prinsipper

1. Ved anvendelse av artikkel 35 og artikkel 41 i grunnforordningen skal den kompetente institusjon gi institusjonen som har gitt ytelsene, refusjon for de faktiske utgiftene til naturalytelser slik dette framgår av

sistnevnte institusjons regnskaper, unntatt når artikkel 63 i gjennomføringsforordningen får anvendelse.

2. Dersom samtlige eller enkelte faktiske utgifter nevnt i nr. 1 ikke framgår av regnskapene til institusjonen som har gitt ytelsene, skal refusjonsbeløpet fastsettes ut fra et engangsbeløp beregnet på grunnlag av all den informasjon som kan hentes ut av de foreliggende opplysningene. Den administrative kommisjon skal avgjøre hva som skal legges til grunn ved beregningen av engangsbeløpet, og skal bestemme beløpets størrelse.

3. Det kan ikke legges høyere satser til grunn for refusjonen enn dem som gjelder for naturalytelser til medlemmer i trygdeordningen som er undergitt lovgivningen til institusjonen som har gitt ytelsene nevnt i nr. 1.

Avsnitt 2

Refusjon på grunnlag av faste beløp*Artikkel 63***Identifisering av de berørte medlemsstater**

1. De medlemsstater som er nevnt i artikkel 35 nr. 2 i grunnforordningen, hvis rettslige eller forvaltningsmessige struktur er slik at refusjon på grunnlag av faktiske utgifter ikke er hensiktsmessig, er oppført i vedlegg 3 til gjennomføringsforordningen.
2. For de medlemsstater som er oppført i vedlegg 3 til gjennomføringsforordningen, skal beløpet for naturalytelser til
 - a) familiemedlemmer som ikke er bosatt i samme medlemsstat som medlemmet i trygdeordningen, som omhandlet i artikkel 17 i grunnforordningen, og
 - b) pensjonister og medlemmer av deres familie, som omhandlet i artikkel 24 nr. 1 og artikkel 25 og 26 i grunnforordningen,

refunderes av de kompetente institusjonene til de institusjoner som har gitt ytelsene, på grunnlag av et fast beløp som fastsettes for hvert kalenderår. Det faste beløpet skal i størst mulig grad svare til de faktiske utgiftene.

*Artikkel 64***Beregningsmetode for månedlige faste beløp og samlet fast beløp**

1. For hver kreditorstat skal månedlig fast beløp per person (F_i) for et kalenderår bestemmes ved å dividere gjennomsnittlig årlig utgift per person (Y_i), inndelt etter aldersgrupper (i), med 12, og ved å gjøre et fradrag (X) i resultatet, i samsvar med følgende formel:

$$F_i = Y_i * 1/12 * (1 - X)$$

der:

- indeksen ($i = 1, 2$ og 3) representerer de tre aldersgruppene som benyttes ved beregningen av faste beløp:
 - $i = 1$: personer under 20 år,
 - $i = 2$: personer mellom 20 og 64 år,
 - $i = 3$: personer som er 65 år eller eldre,
- Y_i representerer gjennomsnittlig årlig utgift per person i aldersgruppe i , som definert i nr. 2,
- koeffisienten X (0,20 eller 0,15) representerer fradraget som definert i nr. 3.

2. Gjennomsnittlig årlig utgift per person (Y_i) i aldersgruppe i skal framkomme ved å dividere den årlige utgiften til samtlige naturalytelser gitt av institusjonene i kreditorstaten til samtlige personer i den aktuelle aldersgruppen som er undergitt dens lovgivning og er bosatt på dens territorium, med det gjennomsnittlige antallet berørte personer i den aldersgruppen i det aktuelle kalenderåret. Beregningen skal baseres på utgifter i henhold til de ordninger som er omhandlet i artikkel 23 i gjennomføringsforordningen.

3. Fradraget i det månedlige faste beløpet skal i prinsippet tilsvare 20 % ($X = 0,20$). Det skal tilsvare 15 % ($X = 0,15$) for pensjonister og medlemmer av deres familie når den kompetente medlemsstat ikke er oppført i vedlegg IV til grunnforordningen.

4. For hver debitorstat skal det samlede faste beløpet for et kalenderår være summen av de beløp som framkommer ved å multiplisere det faste månedlige beløpet per person, fastlagt for hver aldersgruppe, med antall måneder tilbakelagt av berørte personer i den aldersgruppen i kreditorstaten.

Antall måneder tilbakelagt av berørte personer i kreditorstaten skal være summen av de kalendermånedene i et kalenderår da de, fordi de var bosatt på kreditorstatens territorium, hadde rett til å få naturalytelser på det territoriet dekket av debitorstaten. Antallet måneder skal fastsettes ut fra en oversikt som institusjonen på bostedet fører for dette formål, basert på dokumentasjon på mottakernes rettigheter fra den kompetente institusjon.

5. Innen 1. mai 2015 skal Den administrative kommisjon legge fram en egen rapport om anvendelsen av denne artikkel, og særlig om fradragene omhandlet i nr. 3. Den administrative kommisjon kan på grunnlag av rapporten legge fram et forslag med eventuelle endringer som kan vise seg å være nødvendige for å sikre at beregningen av faste beløp i størst mulig grad svarer til de faktiske utgiftene, og at fradragene omhandlet i nr. 3 ikke fører til uforholdsmessige eller dobbelte utbetalinger for medlemsstatene.

6. Den administrative kommisjon skal fastsette de metoder som skal benyttes til å bestemme hvilke faktorer som skal inngå i beregningen av de faste beløp omhandlet i nr. 1-5.

7. Uten hensyn til bestemmelsene i nr. 1-4 kan medlemsstatene fortsatt anvende artikkel 94 og 95 i forordning (EØF) nr. 574/72 ved beregningen av det faste beløpet, fram til 1. mai 2015, forutsatt at fradraget omhandlet i nr. 3 anvendes.

*Artikkel 65***Melding om gjennomsnittlige årlige utgifter**

1. Gjennomsnittlig årlig utgift per person i hver aldersgruppe for et bestemt år skal meldes til revisjonsutvalget senest innen utgangen av det andre året etter det aktuelle året. Dersom meldingen ikke foreligger innen denne fristen, benyttes gjennomsnittlig årlig utgift per person sist fastsatt av Den administrative kommisjon for et foregående år.
2. Gjennomsnittlige årlige utgifter fastsatt i samsvar med nr. 1 skal offentliggjøres hvert år i *Den europeiske unions tidende*.

Avsnitt 3

Felles bestemmelser*Artikkel 66***Framgangsmåte for refusjon mellom institusjoner**

1. Refusjoner mellom de berørte medlemsstater skal finne sted så raskt som mulig. Enhver berørt institusjon skal ha plikt til snarest mulig å refundere fordringer innen de frister som er nevnt i dette avsnitt. En tvist om en bestemt fordring skal ikke være til hinder for at en eller flere andre fordringer kan refunderes.
2. Refusjon mellom medlemsstatenes institusjoner som omhandlet i artikkel 35 og artikkel 41 i grunnforordningen skal finne sted via kontaktorganet. Det kan opprettes et eget kontaktorgan for refusjoner etter artikkel 35 og artikkel 41 i grunnforordningen.

*Artikkel 67***Frister for å legge fram og betale fordringer**

1. Fordringer basert på faktiske utgifter skal legges fram for debitorstatens kontaktorgan innen 12 måneder fra utgangen av det halve kalenderåret da disse fordringer ble bokført i kreditorinstitusjonens regnskaper.
2. Fordringer for et kalenderår basert på faste beløp skal legges fram for debitorstatens kontaktorgan innen 12 måneder etter måneden da de gjennomsnittlige utgiftene for det aktuelle året offentliggjøres i *Den europeiske unions tidende*. Oversiktene nevnt i artikkel 64 nr. 4 i gjennomføringsforordningen skal legges fram innen utgangen av året etter referanseåret.
3. I det tilfelle som er omhandlet i artikkel 6 nr. 5 annet ledd i gjennomføringsforordningen, skal fristene i nr. 1 og 2 i denne artikkel ikke begynne å løpe før den kompetente institusjon er utpekt.
4. Fordringer som legges fram etter fristene i nr. 1 og 2, skal ikke tas i betraktning.

5. Debitorinstitusjonen skal betale fordringene til kreditorstatens kontaktorgan som omhandlet i artikkel 66 i gjennomføringsforordningen innen 18 måneder etter utgangen av måneden da de ble framlagt for debitorstatens kontaktorgan. Dette gjelder ikke for fordringer som debitorinstitusjonen med en god begrunnelse har avvist i løpet av dette tidsrommet.

6. Alle tvister om en fordring skal løses innen 36 måneder etter måneden da fordringen ble framlagt.

7. Revisjonsutvalget skal legge forholdene til rette for en endelig regnskapsavslutning i tilfeller der en løsning ikke kan oppnås innen fristen i nr. 6, og skal, etter begrunnet anmodning fra en av partene, avgi uttalelse om en tvist innen seks måneder etter måneden da den fikk seg saken forelagt.

*Artikkel 68***Morarente og nedbetaling**

1. Fra utgangen av 18-månedersperioden angitt i artikkel 67 nr. 5 i gjennomføringsforordningen kan kreditorinstitusjonen legge rente på utestående fordringer, med mindre debitorinstitusjonen innen seks måneder etter utgangen av måneden da fordringen ble lagt fram, har nedbetalt minst 90 % av den totale fordringen som er presentert i henhold til artikkel 67 nr. 1 eller 2 i gjennomføringsforordningen. For de deler av fordringen som ikke er nedbetalt, kan det ilegges rente først ved utgangen av 36-månedersperioden angitt i artikkel 67 nr. 6 i gjennomføringsforordningen.

2. Renten skal beregnes på grunnlag av den referanserente som Den europeiske sentralbank har lagt på sine viktigste refinansieringstransaksjoner. Gjeldende referanserente skal være den som er i kraft den første dagen i måneden da betalingen forfaller.

3. Et kontaktorgan skal ikke ha plikt til å godta en nedbetaling som omhandlet i nr. 1. Dersom et kontaktorgan avslår et slikt tilbud, skal imidlertid kreditorinstitusjonen ikke lenger ha rett til å legge morarente på de aktuelle fordringene, annet enn i henhold til nr. 1 annet punktum.

*Artikkel 69***Årlig regnskapsoppgjør**

1. Den administrative kommisjon skal foreta et oppgjør over fordringer for hvert kalenderår i samsvar med artikkel 72 bokstav g) i grunnforordningen, på grunnlag av revisjonsutvalgets rapport. For dette formål skal kontaktorganene, innen de frister og i samsvar med de framgangsmåter som revisjonsutvalget har fastlagt, gi utvalget melding om størrelsen på fordringer som er framlagt, avregnet eller bestridt (som kreditor) og størrelsen på fordringer som er mottatt, avregnet eller bestridt (som debitor).

2. Den administrative kommisjon kan utføre enhver relevant kontroll av statistiske og regnskapsmessige data som ligger til grunn for utarbeidelsen av det årlige regnskapsoppgjøret omhandlet i nr. 1, ikke minst for å sikre at de er i samsvar med reglene i denne avdeling.

KAPITTEL II

Refusjon av ytelser ved arbeidsløshet i henhold til artikkel 65 i grunnforordningen

Artikkel 70

Refusjon av ytelser ved arbeidsløshet

Dersom det ikke foreligger noen avtale i samsvar med artikkel 65 nr. 8 i grunnforordningen, skal institusjonen på bostedet be om refusjon av ytelser ved arbeidsløshet i henhold til artikkel 65 nr. 6 og 7 i grunnforordningen fra institusjonen i den medlemsstat hvis lovgivning mottakeren sist var undergitt. Anmodningen skal fremmes innen seks måneder fra utgangen av det halve kalenderåret da arbeidsløshetsytelsen som ønskes refundert, sist ble utbetalt. Anmodningen skal angi hvilket ytelsesbeløp som er utbetalt i løpet av tre- eller femmånedersperioden omhandlet i artikkel 65 nr. 6 og 7 i grunnforordningen, hvilket tidsrom ytelsen gjelder og den arbeidsløses personopplysninger. Fordringene skal legges fram og betales via de berørte medlemsstaters kontaktorganer.

Det er ikke noe krav om å ta hensyn til anmodninger som fremmes etter fristen nevnt i nr. 1.

Artikkel 66 nr. 1 og artikkel 67 nr. 5-7 i gjennomføringsforordningen skal få tilsvarende anvendelse.

Fra utgangen av 18-månedersperioden nevnt i artikkel 67 nr. 5 i gjennomføringsforordningen kan kreditorinstitusjonen legge rente på utestående fordringer. Renten skal beregnes i samsvar med artikkel 68 nr. 2 i gjennomføringsforordningen.

Det maksimale refusjonsbeløpet som er nevnt i artikkel 65 nr. 6 tredje punktum i grunnforordningen, er i hvert enkelt tilfelle det ytelsesbeløp som den berørte personen ville hatt rett til etter den medlemsstats lovgivning som han/hun sist var undergitt, dersom han/hun var registrert ved arbeidsformidlingen i den medlemsstaten. I forbindelsene mellom medlemsstater oppført i vedlegg 5 til gjennomføringsforordningen skal imidlertid de kompetente institusjoner i én av de medlemsstater hvis lovgivning den berørte personen sist var undergitt, fastsette maksimumsbeløpet i hvert enkelt tilfelle på grunnlag av de gjennomsnittlige arbeidsløshetsytelser som er gitt etter den medlemsstatens lovgivning i det foregående kalenderåret.

KAPITTEL III

Tilbakekreving av uriktig utbetalte ytelser, innkreving av midlertidige utbetalinger og avgifter, motregning og bistand ved innkreving

Avsnitt 1

Prinsipper

Artikkel 71

Felles bestemmelser

Ved anvendelse av artikkel 84 i grunnforordningen og innenfor den ramme som er fastlagt der, skal innkreving av fordringer om mulig skje ved motregning, enten mellom de berørte medlemsstaters institusjoner, eller i forhold til berørte fysiske eller juridiske person, i samsvar med artikkel 72-74 i gjennomføringsforordningen. Dersom en fordring helt eller delvis ikke lar seg innkreve ved en slik motregning, skal det resterende beløpet innkreves i samsvar med artikkel 75-85 i gjennomføringsforordningen.

Avsnitt 2

Motregning

Artikkel 72

Urettmessige ytelser

1. Dersom en medlemsstats institusjon har utbetalt uriktige ytelser til en person, kan denne institusjon, på de vilkår og med de begrensninger som er fastlagt i dens lovgivning, be enhver annen medlemsstats institusjon med ansvar for utbetaling av ytelser til den berørte personen, trekke skyldige beløpet fra etterbetalinger eller løpende utbetalinger til ham/henne, uansett fra hvilken del av trygden ytelsen utbetales. Sistnevnte medlemsstats institusjon skal trekke det aktuelle beløpet fra, på de vilkår og med de begrensninger som etter dens lovgivning gjelder for denne type motregning, som om den selv hadde utbetalt for mye, og skal overføre beløpet som er trukket fra, til institusjonen som har utbetalt det uriktige beløpet.

2. Som unntak fra nr. 1 kan institusjonen i en medlemsstat, dersom den i forbindelse med tilståelse eller revurdering av ytelser ved uførhet og alders- og etterlattepensjon i henhold til avdeling III kapittel 4 og 5 i grunnforordningen, har utbetalt et uriktig beløp til en person, be enhver annen medlemsstats institusjon med ansvar for utbetaling av tilsvarende ytelser til den berørte personen, trekke det for mye utbetalte beløpet fra etterbetalinger til ham/henne. Etter at sistnevnte institusjon har underrettet institusjonen som har utbetalt et uriktig beløp om disse etterbetalingene, skal institusjonen som har utbetalt det uriktige beløpet innen to måneder melde fra om størrelsen på det uriktig utbetalte beløpet. Dersom institusjonen som

skal foreta etterbetaling mottar meldingen innen fristen, skal den overføre beløpet som er trukket fra, til institusjonen som har utbetalt uriktige beløp. Dersom fristen utløper, skal institusjonen umiddelbart foreta etterbetalingen til den berørte personen.

3. Dersom en person har mottatt sosialhjelp i en medlemsstat i et tidsrom da han/hun hadde rett til ytelser etter en annen medlemsstats lovgivning, kan organet som har gitt sosialhjelp, dersom det har en lovfestet rett til å kreve de ytelser som tilkommer personen tilbakebetalt, be enhver annen medlemsstats institusjon med ansvar for utbetaling av ytelser til vedkommende, trekke det utbetalte sosialhjelpsbeløpet fra de beløp som den medlemsstaten utbetaler til ham/henne.

Denne bestemmelse skal få tilsvarende anvendelse på ethvert medlem av den berørte personens familie som har mottatt sosialhjelp på en medlemsstats territorium i et tidsrom da trygdemedlemmet hadde rett til ytelser for dette familiemedlemmet etter en annen medlemsstats lovgivning.

Den institusjon i en medlemsstat som har utbetalt et uriktig sosialhjelpsbeløp, skal melde fra om dette beløpet til den andre medlemsstatens institusjon, som så skal trekke beløpet fra, på de vilkår og med de begrensninger som er fastsatt for denne type motregning etter dens lovgivning, og umiddelbart overføre beløpet til institusjonen som har utbetalt det uriktige beløpet.

Artikkel 73

Midlertidig utbetalte kontantytelser eller avgifter

1. Ved anvendelse av artikkel 6 i gjennomføringsforordningen skal institusjonen som har utbetalt kontantytelser midlertidig, innen tre måneder etter at det er fastslått hvilken lovgivning som skal få anvendelse eller hvilken institusjon som har ansvar for å utbetale ytelsene, foreta en avregning av det midlertidig utbetalte beløpet og sende den til den institusjon som er utpekt som kompetent institusjon.

Den institusjon som er utpekt som kompetent med hensyn til utbetalingen av ytelsene, skal trekke et beløp som svarer til den midlertidige utbetalingen, fra etterbetalingen av de tilsvarende ytelser som den skylder den berørte personen, og skal umiddelbart overføre beløpet som er trukket fra, til institusjonen som har utbetalt kontantytelser midlertidig.

Dersom det midlertidig utbetalte beløpet er høyere enn etterbetalingsbeløpet, eller dersom det ikke foreligger noen etterbetaling, skal den institusjon som er utpekt som kompetent, trekke dette beløpet fra løpende utbetalinger, på de vilkår og med de begrensninger som gjelder for denne type motregning etter dens lovgivning, og umiddelbart overføre beløpet som er trukket fra, til institusjonen som har utbetalt kontantytelser midlertidig.

2. Den institusjon som på midlertidig basis har mottatt avgifter fra en juridisk og/eller fysisk person, skal ikke refundere betaleren de aktuelle beløpene før den har fått brakt på det rene fra den institusjonen som er utpekt som kompetent, hvilke beløp den har rett til etter artikkel 6 nr. 4 i gjennomføringsforordningen.

På anmodning fra den institusjon som er utpekt som kompetent, som skal framsettes innen tre måneder etter at det er fastslått hvilken lovgivning som skal få anvendelse, skal institusjonen som har mottatt avgifter på midlertidig basis, overføre beløpet til institusjonen som er utpekt som kompetent i det tidsrommet, for å løse situasjonen med hensyn til de avgifter den juridiske og/eller fysiske personen skylder den. De overførte avgiftene skal med tilbakevirkende kraft anses betalt til institusjonen som er utpekt som kompetent.

Dersom de midlertidig betalte avgiftene er høyere enn det beløp som den juridiske og/eller fysiske personen skylder institusjonen som er utpekt som kompetent, skal institusjonen som har mottatt avgiftene på midlertidig basis, refundere vedkommende juridiske og/eller fysiske person det overskytende beløpet.

Artikkel 74

Kostnader forbundet med motregning

Kostnader skal ikke dekkes når gjelden innkreves ved motregning som omhandlet i artikkel 72 og 73 i gjennomføringsforordningen.

Avsnitt 3

Innkrevning

Artikkel 75

Definisjoner og felles bestemmelser

- I dette avsnitt menes med
 - «fordring» alle fordringer i forbindelse med avgifter eller ytelser som er uriktig utbetalt eller gitt, herunder renter, bøter, administrative sanksjoner og alle andre gebyrer og kostnader som er forbundet med fordringen i samsvar med lovgivningen i den medlemsstat som fremmer fordringen,
 - «anmodende part» med hensyn til den enkelte medlemsstat, enhver institusjon som fremmer en anmodning om informasjon, melding eller innkreving i forbindelse med en fordring som definert ovenfor,
 - «anmodet part» med hensyn til den enkelte medlemsstat, enhver institusjon som en anmodning om informasjon, melding eller innkreving kan rettes til,
- Anmodninger og eventuell kommunikasjon i den forbindelse mellom medlemsstatene skal i alminnelighet gå via utpekte institusjoner.
- Praktiske gjennomføringstiltak, blant annet tiltak som vedrører artikkel 4 i gjennomføringsforordningen og fastsettelse av en minsteterskel for beløp som kan anmodes innkrevd, skal treffes av Den administrative kommisjon.

*Artikkel 76***Anmodninger om opplysninger**

1. På anmodning fra den anmodende part skal den anmodede part legge fram alle opplysninger som kan være nyttige for den anmodende part når den skal innkreve en fordring.

For å kunne innhente slike opplysninger skal den anmodede part utøve sine fullmakter i henhold til lover og forskrifter om innkreving av tilsvarende fordringer i sin egen medlemsstat.

2. Anmodningen om opplysninger skal inneholde navn, siste kjente adresse og andre relevante opplysninger om identiteten til den berørte juridiske eller fysiske person som det skal gis opplysninger om, samt hvilken type fordring og hvilket beløp anmodningen gjelder.

3. Den anmodede part skal ikke ha plikt til å gi opplysninger

a) som den ikke ville vært i stand til å innhente ved innkreving av tilsvarende fordringer i sin egen medlemsstat,

b) som ville røpe forretningshemmeligheter, industrihemmeligheter eller yrkeshemmeligheter, eller

c) som kan gå ut over sikkerheten eller være i strid med den offentlige orden i medlemsstaten om de ble utlevert,

4. Den anmodede part skal underrette den anmodende part om grunnene til at en anmodning om opplysninger ikke etterkommes.

*Artikkel 77***Melding**

1. Den anmodede part skal, på anmodning fra den anmodende part og i samsvar med gjeldende regler om melding om tilsvarende dokumenter eller beslutninger i sin egen medlemsstat, gi mottakeren melding om alle dokumenter og beslutninger, også rettslige, som kommer fra den anmodende parts medlemsstat, og som gjelder en fordring og/eller innkreving av fordringen.

2. En anmodning om melding skal inneholde navn, adresse og eventuelle andre relevante opplysninger om vedkommende mottakers identitet som den anmodende part normalt har tilgang til, dokumentets eller beslutningens art og formål, og om nødvendig navn, adresse og eventuelle andre relevante opplysninger som kan identifisere debitor og den fordring dokumentet eller beslutningen gjelder, samt eventuelle andre hensiktsmessige opplysninger.

3. Den anmodede part skal umiddelbart underrette den anmodende part om hvilke tiltak som er truffet i forbindelse med anmodningen om melding, og ikke minst om hvilken dato beslutningen eller dokumentet ble oversendt til mottakeren.

*Artikkel 78***Anmodning om innkreving**

1. Med en anmodning om innkreving av en fordring fra den anmodende part til den anmodede part skal det følge en offisiell eller bekreftet kopi av dokumentet som hjemler håndheving, utferdiget i den anmodende parts medlemsstat, og eventuelle andre dokumenter som er nødvendige for å kunne foreta innkreving, i original eller som bekreftet kopi.

2. Den anmodende part kan be om innkreving bare dersom

a) fordringen og/eller dokumentet som hjemler håndheving ikke bestrides i dens egen medlemsstat, unntatt i tilfeller der artikkel 81 nr. 2 annet ledd i gjennomføringsforordningen anvendes,

b) den i sin egen medlemsstat har gjennomført de innkrevingstiltak som den har til rådighet med hjemmel i dokumentet nevnt i nr. 1, men uten at tiltakene vil føre til at hele fordringen blir betalt,

c) foreldelsesfristen etter egen lovgivning ikke er utløpt.

3. Anmodningen om innkreving skal angi

a) navn, adresse og andre relevante opplysninger som kan identifisere den berørte fysiske eller juridiske person og/eller en tredjepart som besitter hans eller hennes midler,

b) navn, adresse og andre relevante opplysninger som kan identifisere den anmodende part,

c) en henvisning til dokumentet som hjemler håndheving, utferdiget i den anmodende parts medlemsstat,

d) hvilken type fordring og hvilket beløp det dreier seg om, herunder hovedstol, renter, bøter, forvaltningsmessige sanksjoner og alle andre gebyrer og kostnader, angitt i valutaen i medlemsstatene der den anmodende part og den anmodede part hører hjemme,

e) hvilken dato den anmodende part og/eller den anmodede part har gitt mottakeren melding om dokumentet eller beslutningen,

f) fra hvilken dato og i hvilket tidsrom håndheving er mulig etter gjeldende lovgivning i den anmodende partens medlemsstat,

g) eventuelle andre relevante opplysninger.

4. Anmodningen om innkreving skal også inneholde en erklæring fra den anmodende part om at vilkårene i nr. 2 er oppfylt.

5. Den anmodende part skal oversende den anmodede part alle relevante opplysninger i saken som førte til anmodning om innkreving, så snart den får kjennskap til dem.

Artikkel 79

Dokument som hjemler håndheving av innkrevingen

1. I samsvar med artikkel 84 nr. 2 i grunnforordningen skal dokumentet som hjemler håndheving av innkreving av fordringen, anerkjennes direkte av den anmodede partens medlemsstat og automatisk behandles som et dokument som hjemler håndheving av en fordring.

2. Uten hensyn til nr. 1 kan dokumentet som hjemler håndheving av innkreving av fordringen, når det er hensiktsmessig og i samsvar med gjeldende bestemmelser i den anmodede partens medlemsstat, godtas som, anerkjennes som, suppleres med eller skiftes ut med et dokument som gir rett til håndheving på den medlemsstatens territorium.

Innen tre måneder etter at anmodningen om innkreving er mottatt, skal medlemsstatene bestrebe seg på å fullføre godtakelsen, anerkjennelsen, suppleringen eller utskiftningen, unntatt i tilfeller der tredje ledd i dette nr. får anvendelse. Medlemsstatene kan ikke avslå dette når dokumentet som hjemler håndheving er korrekt utformet. Den anmodede part skal underrette den anmodende part om grunnene til at fristen på tre måneder ikke overholdes.

Dersom noen av disse tiltak skulle føre til en tvist i tilknytning til fordringen og/eller dokumentet som hjemler håndheving og som er utferdiget av den anmodende part, skal artikkel 81 i gjennomføringsforordningen gjelde.

Artikkel 80

Betalingsordninger og frister

1. Fordringer skal innkreves i valutaen i den anmodede partens medlemsstat. Den anmodede part skal overføre hele det innkrevde beløpet til den anmodende part.

2. Den anmodede part kan, når gjeldende lover og forskrifter i dens egen medlemsstat tillater det, og etter å ha rådspurt den anmodende part, gi debitor en betalingsfrist eller tillate nedbetaling i rater. Når den anmodede part krever rente som følge av denne betalingsfristen, skal også den overføres til den anmodende part.

Fra den dag dokumentet som hjemler håndheving av innkreving av fordringen er direkte anerkjent i samsvar med artikkel 79 nr. 1 i gjennomføringsforordningen, eller er godtatt, anerkjent, supplert eller skiftet ut i samsvar med artikkel 79 nr. 2 i gjennomføringsforordningen, skal det kreves morarente etter gjeldende lover og forskrifter i den anmodede partens medlemsstat, og også den skal overføres til den anmodende part.

Artikkel 81

Innsigelse mot fordringen eller dokumentet som hjemler håndheving av innkreving av fordringen, og innsigelse mot håndhevingstiltak

1. Dersom fordringen og/eller dokumentet som hjemler håndheving av fordringen, utferdiget i den anmodende parts medlemsstat, bestrides under innkrevingen av en berørt part, skal denne part bringe saken inn for vedkommende myndighet i den anmodende partens medlemsstat, i samsvar med gjeldende lovgivning i den medlemsstaten. Den anmodende part skal umiddelbart gi den anmodede part melding om dette. Den berørte part kan også underrette den anmodede part om dette.

2. Så snart den anmodede part har mottatt meldingen eller underretningen nevnt i nr. 1, enten fra den anmodende part eller fra den berørte part, skal den stille håndhevingsprosessen i bero i påvente av at vedkommende myndighet treffer beslutning i saken, med mindre den anmodende part ber om noe annet i samsvar med annet ledd i dette nr. Om den anmodede part mener det er nødvendig, og med forbehold for artikkel 84 i gjennomføringsforordningen, kan den treffe forebyggende tiltak for å sikre innkreving, i den grad gjeldende lover eller forskrifter i dens egen medlemsstat tillater slike tiltak for tilsvarende fordringer.

Uten hensyn til første ledd kan den anmodende part, i samsvar med gjeldende lover, forskrifter og forvaltningspraksis i sin egen medlemsstat, be den anmodede part inndrive en bestridt fordring, i den grad gjeldende lover, forskrifter og forvaltningspraksis i dens medlemsstat tillater slike tiltak. Dersom innsigelsen senere avgjøres til fordel for debitor, skal den anmodende part være ansvarlig for tilbakebetaling av alle innkrevde beløp, og for en eventuell erstatning, i samsvar med gjeldende lovgivning i den anmodede partens medlemsstat.

3. Når innsigelsen gjelder håndhevingstiltak som treffes i den anmodede partens medlemsstat, skal saken bringes inn for vedkommende myndighet i den medlemsstaten i samsvar med dens lover og forskrifter.

4. Når vedkommende myndighet som har fått seg saken forelagt i samsvar med nr. 1, er en rettslig eller administrativ myndighet, skal denne myndighetens avgjørelse, i den grad den er til fordel for den anmodende part og hjemler innkreving av fordringen i den anmodende partens medlemsstat, utgjøre et «dokument som hjemler håndheving» som omhandlet i artikkel 78 og 79 i gjennomføringsforordningen, og innkrevingen av fordringen skal gå sin gang med hjemmel i denne avgjørelsen.

Artikkel 82

Begrensning av bistand

1. Den anmodede part skal ikke ha plikt til
 - a) å gi bistand som omhandlet i artikkel 78-81 i gjennomføringsforordningen dersom innkreving av fordringen på grunn av debtors situasjon kan skape alvorlige økonomiske eller sosiale vansker i den anmodede partens medlemsstat, i den grad gjeldende lover, forskrifter eller forvaltningspraksis i den anmodede partens medlemsstat tillater dette for tilsvarende nasjonale fordringer,
 - b) å gi bistand som omhandlet i artikkel 76-81 i gjennomføringsforordningen dersom den opprinnelige anmodningen etter artikkel 76-78 i gjennomføringsforordningen gjelder fordringer som er mer enn fem år gamle, regnet fra det tidspunkt dokumentet som hjemler innkreving ble utferdiget, i samsvar med gjeldende lover, forskrifter eller forvaltningspraksis i den anmodede partens medlemsstat, den dag anmodningen ble fremmet. Dersom fordringen eller dokumentet bestrides, skal imidlertid fristen begynne å løpe fra det tidspunkt den anmodende partens medlemsstat fastslår at fordringen eller dokumentet som hjemler håndheving, ikke lenger kan bestrides.

2. Den anmodede part skal underrette den anmodende part om grunnene til at en anmodning om bistand ikke etterkommes.

Artikkel 83

Foreldelsesfrist

1. Spørsmål om foreldelse skal avgjøres på følgende måte:
 - a) på grunnlag av gjeldende rettsregler i den anmodende partens medlemsstat, i den grad de vedrører fordringen og/eller dokumentet som hjemler håndheving, og
 - b) på grunnlag av gjeldende rettsregler i den anmodede partens medlemsstat, i den grad de vedrører håndhevingstiltak i den anmodede medlemsstat.

Foreldelsesfristen etter gjeldende rettsregler i den anmodede partens medlemsstat skal løpe fra tidspunktet for direkte anerkjennelse eller fra tidspunktet for godtakelse, anerkjennelse, supplering eller utskiftning i samsvar med artikkel 79 i gjennomføringsforordningen.

2. Tiltak den anmodede part treffer i forbindelse med innkreving av fordringer i henhold til en anmodning om bistand, som dersom de var truffet av den anmodende part, ville hatt som virkning at foreldelsesfristen ble stilt i bero eller avbrutt i samsvar med gjeldende rettsregler i den anmodende partens medlemsstat, skal anses å være truffet i sistnevnte stat hva angår denne virkningen.

Artikkel 84

Forebyggende tiltak

På begrunnet anmodning fra den anmodende part skal den anmodede part treffe forebyggende tiltak for å sikre innkrevingen av en fordring, i den grad gjeldende lover og forskrifter i den anmodede parts medlemsstat tillater det.

Ved anvendelse av første ledd skal bestemmelsene og framgangsmåtene i artikkel 78, 79, 81 og 82 i gjennomføringsforordningen få tilsvarende anvendelse.

AVDELING V

DIVERSE BESTEMMELSER, OVERGANGSBESTEMMELSER OG SLUTTBESTEMMELSER

Artikkel 87

Medisinsk undersøkelse og administrativ kontroll

1. Når den som mottar eller søker om ytelser, eller et medlem av hans/hennes familie, oppholder seg eller er bosatt på territoriet til en annen medlemsstat enn medlemsstaten der debitorinstitusjonen befinner seg, skal den medisinske undersøkelsen, på anmodning fra den institusjonen, gjennomføres av institusjonen på mottakerens oppholdssted eller bosted i samsvar med de framgangsmåter som er fastlagt i den institusjonens lovgivning, med forbehold for andre bestemmelser.

Artikkel 85

Kostnader forbundet med innkreving

1. Den anmodede part skal kreve inn fra berørte fysiske eller juridiske person og beholde alle kostnader som er påløpt i forbindelse med innkrevingen, i samsvar med de lover og forskrifter i den anmodede partens medlemsstat som gjelder for tilsvarende fordringer.
2. Gjensidig bistand etter dette avsnitt skal som en hovedregel være vederlagsfri. Når innkrevingen utgjør et bestemt problem eller gjelder et svært høyt kostnadsbeløp, kan imidlertid den anmodende og den anmodede part bli enige om særlige tilbakebetalingsordninger for det bestemte tilfellet.
3. Den anmodende partens medlemsstat skal fortsatt være ansvarlig overfor den anmodede partens medlemsstat for alle kostnader og tap som oppstår som en følge av tiltak som anses som ubegrunnede hva angår enten fordringens berettigelse eller gyldigheten av dokumentet som er utferdiget av den anmodende part.

Artikkel 86

Revisjonsklausul

1. Senest i løpet av det fjerde fullstendige kalenderåret etter at gjennomføringsforordningen er trådt i kraft, skal Den administrative kommisjon legge fram en sammenliknende rapport om fristene i artikkel 67 nr. 2, 5 og 6 i gjennomføringsforordningen.

Europakommisjonen kan på grunnlag av denne rapporten eventuelt legge fram forslag om at disse fristene skal gjennomgås på nytt med sikte på å forkorte dem betydelig.

2. Innen det tidspunkt som er nevnt i nr. 1, skal Den administrative kommisjon også vurdere reglene for omregning av tid i artikkel 13, for om mulig å forenkle dem.

3. Innen 1. mai 2015 skal Den administrative kommisjon legge fram en rapport som spesielt vurderer anvendelsen av avdeling IV kapittel I og III i gjennomføringsforordningen, ikke minst med hensyn til framgangsmåter og frister nevnt i artikkel 67 nr. 2, 5 og 6 i gjennomføringsforordningen og framgangsmåter for innkreving nevnt i artikkel 75-85 i gjennomføringsforordningen.

På bakgrunn av denne rapporten kan Europakommisjonen om nødvendig legge fram hensiktsmessige forslag for å gjøre framgangsmåtene mer effektive og avbalanserte.

Debitorinstitusjonen skal underrette institusjonen på oppholdsstedet eller bostedet om hvilke særlige krav som eventuelt må overholdes, og hva den medisinske undersøkelsen skal omfatte.

2. Institusjonen på oppholdsstedet eller bostedet skal oversende en rapport til debitorinstitusjonen som har bedt om den medisinske undersøkelsen. Denne institusjonen skal være bundet av undersøkelsesresultatene fra institusjonen på oppholdsstedet eller bostedet.

Debitorinstitusjonen skal forbeholde seg rett til å få mottakeren undersøkt av en lege etter eget valg. Mottakeren kan imidlertid bli bedt om å vende tilbake til debitorinstitusjonens medlemsstat bare dersom han/hun er i stand til å gjennomføre reisen uten at det går ut over helsen, og dersom debitorinstitusjonen dekker utgiftene til reise og opphold.

3. Når den som mottar eller søker om ytelser, eller et medlem av hans/hennes familie, oppholder seg eller er bosatt på territoriet til en annen medlemsstat enn medlemsstaten der debitorinstitusjonen befinner seg, skal den administrative kontrollen, på anmodning fra debitorinstitusjonen, gjennomføres av institusjonen på mottakerens oppholdssted eller bosted.

Nr. 2 skal få anvendelse også i dette tilfellet.

4. Nr. 2 og 3 skal også gjelde når det skal avgjøres eller kontrolleres i hvilken grad en mottaker eller en søker er avhengig av ytelser ved langvarig pleie som nevnt i artikkel 34 i grunnforordningen.

5. De kompetente myndigheter eller kompetente institusjoner i to eller flere medlemsstater kan bli enige om særlige bestemmelser og framgangsmåter for helt eller delvis å bedre søkeres og mottakeres arbeidsevne og deres deltakelse i eventuelle ordninger eller programmer som for dette formål foreligger i oppholdsstaten eller bostedsstaten.

6. Som et unntak fra prinsippet om vederlagsfri gjensidig administrativ bistand i artikkel 76 nr. 2 i grunnforordningen skal den debitorinstitusjon som har bedt om å få utført kontrollene omhandlet i nr. 1-5, gi institusjonen som er bedt om å gjennomføre dem, refusjon for de reelle utgiftene i denne forbindelse.

Artikkel 88

Meldinger

1. Medlemsstatene skal gi Europakommisjonen melding om kontaktopplysninger for de organer som er definert i artikkel 1 bokstav m), q) og r) i grunnforordningen og i artikkel 1 nr. 2 bokstav a) og b) i gjennomføringsforordningen, og for de institusjoner som er utpekt i samsvar med gjennomføringsforordningen.

2. De organer som er angitt i nr. 1, skal forsynes med en elektronisk identitet i form av en identifikasjonskode og en elektronisk adresse.

3. Den administrative kommisjon skal fastlegge struktur, innhold og nærmere ordninger, herunder felles format og mal, for melding om kontaktopplysninger som angitt i nr. 1.

4. I vedlegg 4 til gjennomføringsforordningen er det oppført nærmere opplysninger om den offentlige databasen, som inneholder den informasjon som er angitt i nr. 1. Databasen skal opprettes og forvaltes av Europakommisjonen. Medlemsstatene skal imidlertid ha ansvar for innlegging av egne, nasjonale kontaktopplysninger i databasen. Dessuten skal medlemsstatene sørge for at de nasjonale kontaktopplysningene som kreves etter nr. 1, er korrekte.

5. Medlemsstatene skal ha ansvar for å ajourføre de opplysninger som er angitt i nr. 1.

Artikkel 89

Informasjon

1. Den administrative kommisjon skal utarbeide den informasjon som er nødvendig for å sikre at de berørte parter kjenner sine rettigheter og hvilke administrative formaliteter som må til for å kunne gjøre disse rettigheter gjeldende. Informasjonen skal om mulig formidles elektronisk ved at den legges ut på nettsteder som er åpne for allmennheten. Den administrative kommisjon skal sørge for at informasjonen ajourføres jevnlig, og skal kontrollere kvaliteten på de tjenester som tilbys brukerne.

2. Den rådgivende komité omhandlet i artikkel 75 i grunnforordningen kan avgi uttalelser og gi anbefalinger med sikte på å bedre informasjonen og spredningen av den.

3. De kompetente myndigheter skal sørge for at deres institusjoner kjenner til og anvender alle Fellesskapets bestemmelser, både regelgivende og andre, herunder vedtakene i Den administrative kommisjon, på de områder som hører under grunnforordningen og gjennomføringsforordningen, og på de vilkår som er angitt der.

Artikkel 90

Omregning av valuta

Ved anvendelse av grunnforordningen og gjennomføringsforordningen skal vekslingskursen mellom de to valutaene være den referansekurs som offentliggjøres av Den europeiske sentralbank. Den administrative kommisjon skal bestemme hvilken dato som skal gjelde for fastsettelsen av vekslingskursen.

Artikkel 91

Statistikk

De kompetente myndigheter skal utarbeide statistikk om anvendelsen av grunnforordningen og gjennomføringsforordningen og oversende den til Den administrative kommisjons sekretariat. Disse dataene skal innhentes og struktureres etter en plan og en metode som er fastlagt av Den administrative kommisjon. Europakommisjonen skal ha ansvar for å videreformidle disse opplysningene.

*Artikkel 92***Endring av vedleggene**

Vedlegg 1, 2, 3, 4 og 5 til gjennomføringsforordningen og vedlegg VI, VII, VIII og IX til grunnforordningen kan på anmodning fra Den administrative kommisjon endres ved en kommisjonsforordning.

*Artikkel 93***Overgangsbestemmelser**

Artikkel 87 i grunnforordningen skal få anvendelse på forhold som omfattes av gjennomføringsforordningen.

*Artikkel 94***Overgangsbestemmelser om pensjoner**

1. Når trygdetilfellet inntreffer før det tidspunkt gjennomføringsforordningen trer i kraft på den berørte medlemsstatens territorium, og pensjonssøknaden ikke er innvilget før det tidspunktet, skal dette føre til en dobbelt tilståelse av ytelsen, i den grad det skal tilstås ytelser som følge av dette trygdetilfellet for et tidsrom før dette tidspunktet:

- a) for tiden før gjennomføringsforordningen trer i kraft på den berørte medlemsstatens territorium, i samsvar med forordning (EØF) nr. 1408/71, eller med avtaler som er i kraft mellom de berørte medlemsstater,
- b) for tiden etter at gjennomføringsforordningen trer i kraft på den berørte medlemsstatens territorium, i samsvar med grunnforordningen,

Dersom beløpet som er beregnet etter bestemmelsene nevnt i bokstav a), er høyere enn det som er beregnet etter bestemmelsene nevnt i bokstav b), skal imidlertid den berørte personen fortsatt ha rett til beløpet som er beregnet etter bestemmelsene nevnt i bokstav a).

2. En søknad om ytelser ved uførhet, alder eller til etterlatte som innleveres til en institusjon i en medlemsstat fra det tidspunkt gjennomføringsforordningen trer i kraft på den berørte medlemsstatens territorium, skal automatisk føre til at ytelser som en eller flere medlemsstaters institusjon eller institusjoner har tilstått for det samme trygdetilfellet før det tidspunktet, beregnes på nytt i samsvar med grunnforordningen; den nye beregningen kan ikke føre til at det utbetales et lavere ytelsesbeløp.

*Artikkel 95***Overgangsperiode for elektronisk utveksling av opplysninger**

1. Hver medlemsstat kan ha en overgangsperiode for elektronisk utveksling av opplysninger som omhandlet i artikkel 4 nr. 2 i gjennomføringsforordningen.

Overgangsperioden skal ikke overstige 24 måneder fra det tidspunkt gjennomføringsforordningen trer i kraft.

Dersom innføringen av nødvendig fellesskapsinfrastruktur (Electronic Exchange of Social Security information — EESSI) blir vesentlig forsinket i forhold til gjennomføringsforordningens ikrafttredelse, kan Den administrative kommisjon imidlertid avtale en passende forlengelse av disse periodene.

2. De praktiske ordningene for eventuelle nødvendige overgangsperioder som nevnt i nr. 1 skal fastlegges av Den administrative kommisjon med sikte på å sikre nødvendig utveksling av opplysninger i forbindelse med anvendelsen av grunnforordningen og gjennomføringsforordningen.

*Artikkel 96***Oppheving**

1. Forordning (EØF) nr. 574/72 oppheves med virkning fra 1. mai 2010.

Forordning (EØF) nr. 574/72 skal imidlertid forbli i kraft og fortsatt ha rettsvirkning med hensyn til

- a) Rådsforordning (EF) nr. 859/2003 av 14. mai 2003 om utvidelse av bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til å omfatte tredjestatsborgere som ikke allerede er omfattet av disse bestemmelsene utelukkende på grunn av sin nasjonalitet⁽¹⁾, inntil den forordningen oppheves eller endres,
- b) Rådsforordning (EØF) nr. 1661/85 av 13. juni 1985 om tekniske tilpasninger til Fellesskapets regler om trygd for vandrearbeidere med hensyn til Grønland ⁽²⁾, inntil den forordningen oppheves eller endres,
- c) avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde⁽³⁾ og avtalen om fri bevegelighet for personer mellom Det europeiske fellesskap og dets medlemsstater på den ene side, og Det sveitsiske edsforbund på den annen side ⁽⁴⁾, og andre avtaler som inneholder en henvisning til forordning (EØF) nr. 574/72, inntil disse avtalene endres på bakgrunn av denne forordning.

⁽¹⁾ EUT L 124 av 20.5.2003, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 160 av 20.6.1985, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 1 av 3.1.1994, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 114 av 30.4.2002, s. 6.

2. Henvisninger til forordning (EØF) nr. 1408/71 i rådsdirektiv 98/49/EF av 29. juni 1998 om trygging av rettane til supplerande pensjon for arbeidstakarar og sjølvstendig næringsdrivande som flyttar innanfor Fellesskapet ⁽¹⁾ skal forstås som henvisninger til denne forordning.

Artikkel 97

Kunngjøring og ikrafttredelse

Denne forordning skal kunngjøres i *Den europeiske unions tidende*. Den trer i kraft 1. mai 2010.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utfærdiget i Strasbourg, 16. september 2009.

For Europaparlamentet

J. BUZEK

President

For Rådet

C. MALMSTRÖM

Formann

⁽¹⁾ EFT L 209 av 25.7.1998, s. 46

VEDLEGG I

Gjennomføringsbestemmelser for bilaterale avtaler som forblir i kraft, og nye bilaterale gjennomføringsavtaler

(som nevnt i artikkel 8 nr. 1 og artikkel 9 nr. 2 i gjennomføringsforordningen)

BELGIA — DANMARK

Brevveksling av 8. mai 2006 og 21. juni 2006 om avtale om refusjon av det faktiske beløpet for en ytelse som gis til medlemmer av familien til en person som utfører lønnet arbeid eller driver selvstendig virksomhet, og som er medlem av trygdeordningen i Belgia mens familiemedlemmet er bosatt i Danmark, og til pensjonister og/eller medlemmer av deres familie som er medlemmer av trygdeordningen i Belgia men er bosatt i Danmark

BELGIA — TYSKLAND

Avtale av 29. januar 1969 om innkreving og inndrivelse av trygdeavgifter

BELGIA — IRLAND

Brevveksling av 19. mai og 28. juli 1981 om artikkel 36 nr. 3 og artikkel 70 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (gjensidig avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser og ytelser ved arbeidsløshet etter avdeling III kapittel 1 og 6 i forordning (EØF) nr. 1408/71) og artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (gjensidig avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser)

BELGIA — SPANIA

Avtale av 25. mai 1999 om refusjon av utgifter til naturalytelser i samsvar med bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72

BELGIA — FRANKRIKE

- a) Avtale av 4. juli 1984 om medisinske undersøkelser av grensearbeidere som er bosatt i én stat og arbeider i en annen
- b) Avtale av 14. mai 1976 om avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser, vedtatt i henhold til artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72
- c) Avtale av 3. oktober 1977 om gjennomføring av artikkel 92 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (innkreving av trygdeavgifter)
- d) Avtale av 29. juni 1979 om gjensidig avkall på refusjon av utgiftene omhandlet i artikkel 70 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (utgifter til ytelser ved arbeidsløshet)
- e) Administrativ avtale av 6. mars 1979 om framgangsmåter for gjennomføring av tilleggskonvensjonen av 12. oktober 1978 om trygd mellom Belgia og Frankrike med hensyn til dens bestemmelser om personer som driver selvstendig virksomhet
- f) Brevveksling av 21. november 1994 og 8. februar 1995 om framgangsmåter for avregning av gjensidige fordringer i henhold til artikkel 93, 94, 95 og 96 i forordning (EØF) nr. 574/72

BELGIA — ITALIA

- a) Avtale av 12. januar 1974 om gjennomføring av artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72
- b) Avtale av 31. oktober 1979 om gjennomføring av artikkel 18 nr. 9 i forordning (EØF) nr. 574/72
- c) Brevveksling av 10. desember 1991 og 10. februar 1992 om refusjon av gjensidige fordringer i henhold til artikkel 93 i forordning (EØF) nr. 574/72
- d) Avtale av 21. november 2003 om reglene for avregning av gjensidige fordringer i henhold til artikkel 94 og 95 i rådsforordning 574/72

BELGIA — LUXEMBOURG

- a) Avtale av 28. januar 1961 om innkreving av trygdeavgifter
- b) Avtale av 16. april 1976 om avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser, som omhandlet i artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72

BELGIA — NEDERLAND

- a) Avtale av 21. mars 1968 om innkreving og inndrivelse av trygdeavgifter, samt administrativ avtale av 25. november 1970 om gjennomføring av nevnte avtale
- b) Avtale av 13. mars 2006 om syketrygd
- c) Avtale av 12. august 1982 om trygd ved sykdom, svangerskap og fødsel og uførhet

BELGIA — DET FORENTE KONGERIKE

- a) Brevveksling av 4. mai og 14. juni 1976 om artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser)
- b) Brevveksling av 18. januar og 14. mars 1977 om artikkel 36 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (ordning for refusjon eller avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser etter avdeling III kapittel 1 i forordning (EØF) nr. 1408/71), endret ved brevveksling av 4. mai og 23. juli 1982 (avtale om refusjon av utgifter etter artikkel 22 nr. 1 bokstav a) i forordning (EØF) nr. 1408/71)

BULGARIA — DEN TSJEKKISKE REPUBLIKKEN

Artikkel 29 nr. 1 og 3 i avtale av 25. november 1998 og artikkel 5 nr. 4 i administrativ avtale av 30. november 1999 om avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser

BULGARIA — TYSKLAND

Artikkel 8-9 i administrativ avtale om gjennomføring av konvensjonen om trygd av 17. desember 1997 på pensjonsområdet

DEN TSJEKKISKE REPUBLIKKEN — SLOVAKIA

Artikkel 15 og 16 i administrativ avtale av 8. januar 1993 om angivelse av arbeidsgiverens sete og av bosted av hensyn til anvendelsen av artikkel 20 i konvensjon om trygd av 29. oktober 1992

DANMARK — IRLAND

Brevveksling av 22. desember 1980 og 11. februar 1981 om gjensidig avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser tilstått i henhold til trygdeordninger for sykdom, svangerskap og fødsel, yrkesskade og yrkessykdom, og utgifter til ytelser ved arbeidsløshet og utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser (artikkel 36 nr. 3 og artikkel 63 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72)

DANMARK — HELLAS

Avtale av 8. mai 1986 om delvis gjensidig avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser ved sykdom, svangerskap og fødsel, yrkesskade og yrkessykdom, og av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser

DANMARK — SPANIA

Brevveksling av 11. desember 2006 om forskuddsbetaling, frister og refusjon av det faktiske beløpet for en ytelse som gis til medlemmer av familien til en person som utfører lønnet arbeid eller driver selvstendig virksomhet, og som er medlem av trygdeordningen i Spania mens familiemedlemmet er bosatt i Danmark, og til pensjonister og/eller medlemmer av deres familie som er medlemmer av trygdeordningen i Spania men er bosatt i Danmark

DANMARK — FRANKRIKE

Avtale av 29. juni 1979 og tilleggsavtale av 2. juni 1993 om delvis avkall på refusjon i henhold til artikkel 36 nr. 3 og artikkel 63 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 og gjensidig avkall på refusjon i henhold til artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (delvis avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser i forbindelse med sykdom, svangerskap og fødsel, yrkesskade og yrkessykdom, og avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser)

DANMARK-ITALIA

Avtale av 18. november 1998 om refusjon av utgifter til naturalytelser i henhold til trygdeordninger for sykdom, svangerskap og fødsel, yrkesskade og yrkessykdom, og av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser

DANMARK — LUXEMBOURG

Avtale av 19. juni 1978 om gjensidig avkall på refusjon omhandlet i artikkel 36 nr. 3, artikkel 63 nr. 3 og artikkel 70 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72, av utgifter til naturalytelser ved sykdom, svangerskap og fødsel, yrkesskade og yrkessykdom, utgifter til ytelse ved arbeidsløshet og utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser

DANMARK — NEDERLAND

Brevveksling av 30. mars og 25. april 1979, endret ved avtale av 12. desember 2006 om refusjon av utgifter til naturalytelser ved sykdom, svangerskap og fødsel, yrkesskade og yrkessykdom

DANMARK — PORTUGAL

Avtale av 17. april 1998 om delvis avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser i henhold til trygdeordninger for sykdom, svangerskap og fødsel, yrkesskade og yrkessykdom, og utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser

DANMARK — FINLAND

Artikkel 15 i Nordisk konvensjon om trygd av 18. august 2003: Avtale om gjensidig avkall på refusjon av utgifter etter artikkel 36, 63 og 70 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (utgifter til naturalytelser ved sykdom, svangerskap og fødsel, yrkesskade og yrkessykdommer og ytelse ved arbeidsløshet) og artikkel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72 (utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser)

DANMARK — SVERIGE

Artikkel 15 i Nordisk konvensjon om trygd av 18. august 2003: Avtale om gjensidig avkall på refusjon av utgifter etter artikkel 36, 63 og 70 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (utgifter til naturalytelser ved sykdom, svangerskap og fødsel, yrkesskade og yrkessykdommer og ytelse ved arbeidsløshet) og artikkel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72 (utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser)

DANMARK — DET FORENTE KONGERIKE

Brevveksling av 30. mars og 19. april 1977, endret ved brevveksling av 8. november 1989 og 10. januar 1990 om avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser og administrative kontroller og medisinske undersøkelser

TYSKLAND — FRANKRIKE

Avtale av 26. mai 1981 om gjennomføring av artikkel 92 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (innkreving og inndrivelse av trygdeavgifter)

TYSKLAND — ITALIA

Avtale av 3. april 2000 om innkreving og inndrivelse av trygdeavgifter.

TYSKLAND — LUXEMBOURG

- a) Avtale av 14. oktober 1975 om avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser, vedtatt i henhold til artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72
- b) Avtale av 14. oktober 1975 om innkreving og inndrivelse av trygdeavgifter
- c) Avtale av 25. januar 1990 om anvendelsen av artikkel 20 og artikkel 22 nr. 1 bokstav b) og c) i forordning (EØF) nr. 1408/71

TYSKLAND — NEDERLAND

- a) Artikkel 9 i administrative avtale av 18. april 2001 til konvensjonen av 18. april 2001 (utbetaling av pensjoner)
- b) Avtale av 21. januar 1969 om innkreving av trygdeavgifter

TYSKLAND — ØSTERRIKE

Avsnitt II nr. 1 og avsnitt III i avtale av 2. august 1979 om gjennomføring av konvensjonen om arbeidsløshetsstrygd av 19. juli 1978 skal fortsatt gjelde for personer som har vært grensearbeidere fram til og med 1. januar 2005, og som blir arbeidsløse før 1. januar 2011

TYSKLAND — POLEN

Avtale av 11. januar 1977 om gjennomføring av konvensjonen av 9. oktober 1975 om alderspensjon og ytelser ved yrkesskade

ESTLAND — DET FORENTE KONGERIKE

Avtale inngått 29. mars 2006 mellom kompetente myndigheter i Republikken Estland og Det forente kongerike i henhold til artikkel 36 nr. 3 og artikkel 63 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71, om fastsettelse av andre metoder for refusjon av utgifter til naturalytelser gitt i henhold til denne forordning i de to stater, med virkning fra 1. mai 2004

IRLAND — FRANKRIKE

Brevveksling av 30. juli 1980 og 26. september 1980 om artikkel 36 nr. 3 og artikkel 63 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (gjensidig avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser) og artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (gjensidig avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser)

IRLAND — LUXEMBOURG

Brevveksling av 26. september 1975 og 5. august 1976 om artikkel 36 nr. 3 og artikkel 63 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser etter avdeling III kapittel 1 eller 4 i forordning (EØF) nr. 1408/71 og av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser omhandlet i artikkel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72)

IRLAND — NEDERLAND

Brevveksling av 22. april og 27. juli 1987 om artikkel 70 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser etter artikkel 69 i forordning (EØF) nr. 1408/71) og artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser omhandlet i artikkel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72)

IRLAND — SVERIGE

Avtale av 8. november 2000 om avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser ved sykdom, svangerskap og fødsel, yrkesskade og yrkessykdom, og utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser

IRLAND — DET FORENTE KONGERIKE

Brevveksling av 9. juli 1975 om artikkel 36 nr. 3 og artikkel 63 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (refusjon eller avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser etter avdeling III kapittel 1 eller 4 i forordning (EØF) nr. 1408/71) og artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser)

HELLAS — NEDERLAND

Brevveksling av 8. september 1992 og 30. juni 1993 om metoder for refusjon mellom institusjonene

SPANIA — FRANKRIKE

Avtale av 17. mai 2005 om opprettelse av særordninger for administrasjon og avregning av gjensidige fordringer i forbindelse med helsetjenester i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72

SPANIA — ITALIA

Avtale om en ny framgangsmåte for å bedre og forenkle refusjon av utgifter til helsetjenester av 21. november 1997, med hensyn til artikkel 36 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (refusjon av naturalytelser ved sykdom og svangerskap og fødsel) og artikkel 93, 94, 95, 100 og 102 nr. 5 i forordning (EØF) nr. 574/72 (framgangsmåter for refusjon av ytelser ved sykdom og svangerskap og fødsel, samt ubetalte fordringer)

SPANIA — NEDERLAND

Avtale av 21. februar 2000 mellom Nederland og Spania med sikte på å lette avregningen av gjensidige fordringer knyttet til ytelser ved sykdom og svangerskap og fødsel, ved anvendelse av bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72

SPANIA — PORTUGAL

- a) Artikkel 42, 43 og 44 i administrativ avtale av 22. mai 1970 (eksport av ytelser ved arbeidsløshet). Denne oppføringen vil være gyldig i to år fra det tidspunkt forordning (EF) nr. 883/2004 får anvendelse
- b) Avtale av 2. oktober 2002 om fastsettelse av nærmere ordninger for administrasjon og avregning av gjensidige fordringer i forbindelse med helsetjenester, med sikte på å forenkle og fremskynde avregningen av slike fordringer

SPANIA — SVERIGE

Avtale av 1. desember 2004 om refusjon av utgifter til naturalytelser gitt i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72

SPANIA — DET FORENTE KONGERIKE

Avtale av 18. juni 1999 om refusjon av utgifter til naturalytelser tilstått i henhold til bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72

FRANKRIKE — ITALIA

- a) Brevveksling av 14. mai og 2. august 1991 om vilkårene for avregning av gjensidige fordringer i henhold til artikkel 93 i forordning (EØF) nr. 574/72
- b) Utfyllende brevveksling av 22. mars og 15. april 1994 om rutiner for avregning av gjensidig gjeld i henhold til artikkel 93, 94, 95 og 96 i forordning (EØF) nr. 574/72
- c) Brevveksling av 2. april 1997 og 20. oktober 1998 om endring av brevvekslingen nevnt i bokstav a) og b) med hensyn til framgangsmåter for avregning av gjensidig gjeld i henhold til artikkel 93, 94, 95 og 96 i forordning (EØF) nr. 574/72
- d) Avtale av 28. juni 2000 om avkall på refusjon av utgifter som omhandlet i artikkel 105 nr. 1 i forordning (EØF) nr. 574/72, til administrative kontroller og medisinske undersøkelser som det er bedt om etter artikkel 51 i nevnte forordning

FRANKRIKE — LUXEMBOURG

- a) Avtale av 2. juli 1976 om avkall på refusjon som omhandlet i artikkel 36 nr. 3 i rådsforordning (EØF) nr. 1408/71 av 14. juni 1971, av utgifter til naturalytelse ved sykdom og svangerskap og fødsel til medlemmer av en arbeidstakers familie som ikke er bosatt i samme stat som arbeidstakeren
- b) Avtale av 2. juli 1976 om avkall på refusjon som omhandlet i artikkel 36 nr. 3 i rådsforordning (EØF) nr. 1408/71 av 14. juni 1971, av utgifter til naturalytelse ved sykdom og svangerskap og fødsel til tidligere grensearbeidere, medlemmer av deres familie eller deres etterlatte
- c) Avtale av 2. juli 1976 om avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser, som omhandlet i artikkel 105 nr. 2 i rådsforordning (EØF) nr. 574/72 av 21. mars 1972
- d) Brevveksling av 17. juli og 20. september 1995 om vilkårene for avregning av gjensidige fordringer i henhold til artikkel 93, 95 og 96 i forordning (EØF) nr. 574/72

FRANKRIKE — NEDERLAND

- a) Avtale av 28. april 1997 om avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser i henhold til artikkel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72
- b) Avtale av 29. september 1998 om særlige vilkår for å fastsette hvilke beløp som skal refunderes for naturalytelse i henhold til bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72
- c) Avtale av 3. februar 1999 om særlige vilkår for administrasjon og avregning av gjensidig gjeld for ytelse ved sykdom i henhold til bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72

FRANKRIKE — PORTUGAL

Avtale av 28. april 1999 om særlige, detaljerte regler om administrasjon og avregning av gjensidige fordringer i forbindelse med medisinsk behandling i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72

FRANKRIKE — DET FORENTE KONGERIKE

- a) Brevveksling av 25. mars og 28. april 1997 om artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser)
- b) Avtale av 8. desember 1998 om særlige metoder til fastsettelse av hvilke beløp som skal refunderes for naturalytelse i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72

ITALIA — LUXEMBOURG

Artikkel 4 nr. 5 og 6 i administrativ avtale av 19. januar 1955 om gjennomføringsbestemmelser til generell trygdeavtale (syketrygd for arbeidstakere i landbruket)

ITALIA — NEDERLAND

Avtale av 24. desember 1996/27. februar 1997 om artikkel 36 nr. 3 og artikkel 63 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71

ITALIA — DET FORENTE KONGERIKE

Avtale av 15. desember 2005 mellom kompetente myndigheter i Republikken Italia og Det forente kongerike i henhold til artikkel 36 nr. 3 og artikkel 63 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71, om fastsettelse av andre metoder for refusjon av utgifter til naturalytelse gitt i henhold til denne forordning i de to stater, med virkning fra 1. januar 2005

LUXEMBOURG — NEDERLAND

Avtale av 1. november 1976 om avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser, vedtatt i henhold til artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72

LUXEMBOURG — SVERIGE

Avtale av 27. november 1996 om refusjon av utgifter på trygdeområdet

LUXEMBOURG — DET FORENTE KONGERIKE

Brevveksling av 18. desember 1975 og 20. januar 1976 om artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser omhandlet i artikkel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72)

UNGARN — DET FORENTE KONGERIKE

Avtale av 1. november 2005 mellom kompetente myndigheter i Republikken Ungarn og Det forente kongerike i henhold til artikkel 35 nr. 3 og artikkel 41 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 883/2004, om fastsettelse av andre metoder for refusjon av utgifter til naturalytelser gitt i henhold til nevnte forordning i de to stater, med virkning fra 1. mai 2004

MALTA — DET FORENTE KONGERIKE

Avtale av 17. januar 2007 mellom kompetente myndigheter i Malta og Det forente kongerike i henhold til artikkel 35 nr. 3 og artikkel 41 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 883/2004, om fastsettelse av andre metoder for refusjon av utgifter til naturalytelser gitt i henhold til nevnte forordning i de to stater, med virkning fra 1. mai 2004

NEDERLAND — PORTUGAL

Avtale av 11. desember 1987 om refusjon av naturalytelser ved sykdom og svangerskap og fødsel

NEDERLAND — DET FORENTE KONGERIKE

- a) Artikkel 3 annet punktum i administrativ avtale av 12. juni 1956 om gjennomføring av konvensjonen av 11. august 1954
- b) Brevveksling av 25. april og 26. mai 1986 om artikkel 36 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (refusjon eller avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser), med endringer

PORTUGAL — DET FORENTE KONGERIKE

Avtale av 8. juni 2004 om fastsettelse av andre metoder for refusjon av utgifter til naturalytelser gitt i de to stater, med virkning fra 1. januar 2003

FINLAND — SVERIGE

Artikkel 15 i Nordisk konvensjon om trygd av 18. august 2003: Avtale om gjensidig avkall på refusjon av utgifter etter artikkel 36, 63 og 70 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (utgifter til naturalytelser ved sykdom, svangerskap og fødsel, yrkesskade og yrkessykdommer og ytelse ved arbeidsløshet) og artikkel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72 (utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser)

FINLAND — DET FORENTE KONGERIKE

Brevveksling av 1. og 20. juni 1995 om artikkel 36 nr. 3 og artikkel 63 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (refusjon eller avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser) og artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser)

SVERIGE — DET FORENTE KONGERIKE

Avtale av 15. april 1997 om artikkel 36 nr. 3 og artikkel 63 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (refusjon eller avkall på refusjon av utgifter til naturalytelser) og artikkel 105 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (avkall på refusjon av utgifter til administrative kontroller og medisinske undersøkelser)

*VEDLEGG 2***Særordninger for tjenestemenn**

(nevnt i artikkel 31 og 41 i gjennomføringsforordningen)

- A. Særordninger for tjenestemenn som ikke omfattes av avdeling III kapittel 1 i forordning (EF) nr. 883/2004, med hensyn til naturalytelser

Tyskland

Særlig syketrygdordning for tjenestemenn

- B. Særordninger for tjenestemenn som ikke omfattes av avdeling III kapittel 1 i forordning (EF) nr. 883/2004, med unntak av artikkel 19, artikkel 27 nr. 1 og artikkel 35, med hensyn til naturalytelser

Spania

Særordning for tjenestemenn

Særordning for medlemmer av de væpnede styrker

Særordning for domstolens tjenestemenn og administrative personale

- C. Særordninger for tjenestemenn som ikke omfattes av avdeling III kapittel 2 i forordning (EF) nr. 883/2004, med hensyn til naturalytelser

Tyskland

Særlig skadeordning for tjenestemenn

VEDLEGG 3

Medlemsstater som krever refusjon av utgifter til naturalytelser på grunnlag av faste beløp

(nevnt i artikkel 63 nr. 1 i gjennomføringsforordningen)

IRLAND

SPANIA

ITALIA

MALTA

NEDERLAND

PORTUGAL

FINLAND

SVERIGE

DET FORENTE KONGERIKE

*VEDLEGG 4***Nærmere opplysninger om databasen nevnt i artikkel 88 nr. 4 i gjennomføringsforordningen**1. *Databasens innhold*

Et elektronisk register (URL) over de berørte organer skal angi:

- a) organenes navn på medlemsstatens offisielle språk, og på engelsk
- b) identifikasjonskoden og den elektroniske adressen (EESSI)
- c) deres oppgaver med hensyn til definisjonene i artikkel 1 bokstav m, q) og r) i grunnforordningen og artikkel 1 bokstav a) og b) i gjennomføringsforordningen
- d) deres kompetanse med hensyn til de ulike risikoer, typer ytelser, ordninger og geografisk dekning
- e) hvilken del av grunnforordningen organene anvender
- f) følgende kontaktopplysninger: postadresse, telefon, telefaks, e-postadresse og relevant URL-adresse
- g) eventuelle andre nødvendige opplysninger i forbindelse med anvendelsen av grunnforordningen og gjennomføringsforordningen.

2. *Forvaltning av databasen*

- a) EESSI skal være vert for det elektroniske registeret i Europakommisjonen.
- b) Medlemsstatene har ansvar for å innhente og kontrollere de nødvendige opplysninger om organene, og for at alle oppføringer eller endrede oppføringer som hører under deres ansvar, legges fram for Europakommisjonen i tide.

3. *Tilgang*

Opplysninger som benyttes i driften og forvaltningen, er ikke tilgjengelige for allmennheten.

4. *Sikkerhet*

Alle endringer i databasen (tilføyelse, oppdatering, sletting) skal registreres. Brukerne skal identifiseres og verifiseres før de går inn i registeret for å endre en oppføring. Før ethvert forsøk på å endre en oppføring vil det bli kontrollert om brukeren har tillatelse til å gjøre dette. Enhver uautorisert handling skal avvises og registreres.

5. *Språk*

Databasens generelle språk er engelsk. Organenes navn og deres kontaktopplysninger bør oppføres også på medlemsstatens offisielle språk.

VEDLEGG 5

Medlemsstater som på gjensidig grunnlag fastsetter maksimumsbeløpet for refusjon som nevnt i artikkel 65 nr. 6 tredje punktum i grunnforordningen, på grunnlag av de gjennomsnittlige arbeidsløshetsytelser som er gitt etter deres lovgivning i det foregående kalenderåret

(nevnt i artikkel 70 i gjennomføringsforordningen)

BELGIA

DEN TSJEKKISKE REPUBLIKKEN

TYSKLAND

ØSTERRIKE

SLOVAKIA

FINLAND
